

บทนำ

บริเวณใต้ถุนบ้านของบ้านไม้ไทยประยุกต์หลังใหญ่ที่อยู่กลางสวนอันแสนร่มรื่นใกล้กับสวนมะพร้าวพื้นที่กว้างขวางที่เป็นส่วนหนึ่งของกิจการของเจ้าของบ้านหลังนี้ เด็กหญิงวัยแปดขวบร่างตัวย่นุ้ยหน้าป้อมด้วยทรงผมหน้าม้า และด้านหลังก็ตัดสั้นระดับลำคอทำให้หน้ากลมป้อมเหมือนผลส้มกำลังยืนทำหน้าที่อยู่กลางวงผู้ใหญ่ ตรงหน้าคือคนเป็นพ่อที่ถือก้านมะยมไว้ในมือ สีหน้าค่อนข้างหนักใจที่จะต้องทำโทษลูกสาว แต่ว่าจริงนี่ปล่อยไม่ได้จริงๆ

“ว่ายังไงตัวจืด ไหนบอกพ่อสิ ทำไมต้องเอาไข่ไปปาดใส่หัวพี่เขาด้วย”

“ก็พี่วินว่าจืดอ้วน!” เด็กหญิงฟ้องแล้วมองไปยังเด็กหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างๆ

ผู้ชายสูงวัยที่นั่งอยู่กับคุณปู่ของตัวเองอย่างโกรธๆ

ฝ่ายคุณปู่และชายสูงวัยที่อยู่ด้วยกันก็มองหน้ากันก่อนจะหันไปถามเด็กหนุ่มที่เพิ่งอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ หลังจากเลอะเทอะไปด้วยไข่ไก่ครึ่งแผงที่โดนเด็กหญิงปาดใส่มาเต็มๆ

“ว่าไงเจ้าวิน ว่าน้องว่าอ้วนจริงเปล่า”

“จริงครับ ผมกล้าทำก็กล้ารับ”

เด็กหนุ่มตอบจะฉาน แต่กลับส่งสายตาเมื่อหน่ายมาให้เด็กหญิงร่าง ต้วนนุ้ยที่ดูจะอยากเอาชนะเขาและไม่ยอมแพ้อะไรเอาเสียเลย ทั้งที่ต้นเหตุ ของการโดนเขาว่าไปแบบนี้ก็มาจากตัวเองล้วนๆ

“แล้วทำไมต้องไปว่าน้อง”

“ก็ยายตัวจืดนี่จู้ๆ มาถามผมว่าที่วินแต่งงานกับจืดโหม ผมก็เลย บอกว่าผมไม่สนใจเด็กผู้หญิงอ้วน แค่นั้นยายตัวแสบนี่ก็ไปเอาไขไก่ที่ไหน ไม่รู้มาปาดใส่ผมเลย”

คำตอบของเด็กหนุ่มทำเอาชายสูงวัยสองคนถึงกับมองหน้ากันก่อนจะ หัวเราะก๊ากออกมา ที่แท้ก็เรื่องขี้ปะตัวแค่นั้นที่ทำให้ยายหลานตัวเล็กอาละวาด ถึงขั้นปาดไขไก่ ก็อย่างว่า คำว่าอ้วนสำหรับผู้หญิงไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ มัน เหมือนคำต้องห้าม เป็นคำที่เสียดแทงจิตใจสุดๆ

“พอกันทั้งคู่เลยจริงๆ” คุณนุ้ยเจ้าของบ้านเปรยแล้วหัวเราะอย่างอารมณ์ ดีก่อนจะหันไปถามชายสูงวัยที่เป็นเพื่อน “ว่าแต่จะเอาไข่ตึ๊วะไฉไรจั้น เด็ก ทะเลาะกันแบบนี้ แต่เจ้าวินโดนเล่นหนักเลย จะให้ทำโทษยังงดี”

“โอ้ย เรื่องแค่นี้เองไฉ่ช่วง ให้มันแล้วก็แล้วกันไปเถอะ เจ้าวินเองก็ปากดี ส่วนยายตัวเล็กนี่ก็เป็นเจ้าส้มจืดสมชื่อ ก็พอกันทั้งคู่แหละ” ชายสูงวัยสองคน ปรึกษาและลงความเห็นกันเสร็จสรรพ

คนเป็นพ่อที่ยืนถือก้านมะยมรออยู่คิดว่าไม่ควรปล่อยให้ไปง่ายๆ เพราะ อย่างไม่รู้ก็ถือว่าเป็นเจ้าของบ้าน ต้อนรับแขกที่สนิทสนมกันก็จริง แต่ด้วยวิธี แบบนี้ก็ไม่ควรทำ แล้วอีกอย่าง...เอาอาหารมาปาดเล่น ถ้าไม่สั่งสอนกันบ้าง จะกลายเป็นการให้ท้ายเกินไป

“คุณพ่อกับคุณอาจะไม่เอาเรื่องยายตัวจืดเพราะเห็นว่าเป็นเด็ก ผม เข้าใจ แต่ยังไงวันนี้ยายจืดต้องโดนตีหนึ่งที โทษฐานที่เอาไขไก่ที่เป็นของกิน มาปาดใส่คนอื่น ไม่รู้จักคุณค่าของอาหาร แล้วก็ขี้ใจน้อยเอาแต่ใจ ยังไงก็ต้อง โดนทำโทษครับ”

สองปู่แอบจ่อยแทนเด็กหญิง แต่ก็ต้องยอมรับการตัดสินใจของ ลูกชายผู้เป็นพ่อของเด็กหญิงร่างป้อมตัวแสบ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่วาย แอบช่วยหลานอยู่ดี

“ทีเดียวพอนะ ไม่ต้องแรงด้วย เดี่ยวเป็นรอย เป็นเด็กผู้หญิงให้มีแผล ไม่ได้ เดี่ยวประกวดนางสาวไทยไม่ได้”

“ครับๆ”

คนเป็นทั้งพ่อของเด็กหญิงและเป็นลูกชายหัวแก้วหัวแหวนถึงกับแอบ ถอนหายใจกับการตามใจ ก่อนจะหันไปสั่งลูกสาวที่ยืนหน้าบูตหน้าห้องอยู่ เพราะเห็นแนวแล้วว่าคุณปู่ช่วยไม่สำเร็จ

“ยายตัวจืดกอดอกแล้วหันกันมา”

เด็กหญิงยืนหน้าจ้ำหน้าบูตหนักกว่าเก่า แล้วทำท่าจะร้องไห้ แต่ก็ฮีบไว้ ทั้งที่น้ำตาเริ่มคลอเบ้า แต่ไม่อยากเสียหน้าต่อหน้าเด็กหนุ่มที่ดูถูกว่าตัวเอง อ้วน แล้วยังต้องมาโดนตีต่อหน้าอีก

เฝียะ!

ก้านมะยมถูกตีลงบนบันท้ายของเด็กหญิงแบบไม่แรงนัก แต่ก็พอ ให้อารมณ์เจ็บๆ คันๆ ว่าโดนตี คนเป็นพ่อตีแค่ครั้งเดียวและสอนซ้ำไปด้วยว่า

“วันหลังห้ามเอาของกินมาปาเล่นแบบนี้อีก เข้าใจไหมตัวจืด”

“เข้าใจค่ะ”

เด็กหญิงตอบเสียงเครือ แค่นั้นคนเป็นพ่อก็ใจอ่อน ยืนมือมายี้หัว ลูกสาวอย่างปลอบใจ

“ไปหาป้าส้อยไปลูก เปลี่ยนเสื้อผ้าให้เรียบร้อย จะได้ไปกินขนมกัน”

“ค่ะ”

เด็กหญิงรับคำ สูดจมุดฟิดหนึ่ง กลืนน้ำตาที่เกือบจะไหลออกมา ก่อน จะเดินไปที่บันไดทางขึ้นชั้นสองของบ้าน แต่พอถึงบันได เจ้าตัวที่คิดว่ายอม รับการทำโทษแล้วก็หันมาแลบลิ้นใส่เด็กหนุ่มพร้อมกับประกาศว่า

“จืดเกลียดที่วินแล้ว อย่ามาให้เห็นหน้าอีกนะ คอยดูสักวันจืดสวย

๑๐ ● ฟรุ้งนี้ว่าจะหย่า (แล้วจะได้หย่าก็โมง?)

แล้วอย่ามาง้อเค้าก็แล้วกัน!”

ร่างตุ้ยหุ่ยกล่าวจบก็วิ่งตื้อขึ้นบันไดบ้านไปทันที ปล่อยให้ผู้ใหญ่สามคนได้แต่ล่าถอยหน้า ทั้งขบขันทั้งถอนหายใจไปพร้อมกัน ยายตัวจิ๊ดก็คือ ยายตัวจิ๊ดอยู่วันยังค่ำ เป็นสัมผัสสุดปวดปวนของทุกคน

ทว่าคงไม่มีใครคาดคิดหรือว่าคำประกาศนี้ของเด็กหญิงจะเป็นเหมือนนางบอกเหตุในอนาคตว่า ลักวันใครคนหนึ่งจะต้องถอนคำพูดที่ว่า เด็กหญิงไว้ในวันนี้!

๑

ความหวังของหมู่บ้าน

๑๖ ปีต่อมา

ภายในห้องนั่งเล่นของบ้านหลังใหญ่ที่ตั้งอยู่ริมคลองสายยาวในจังหวัดสมุทรสาคร ลมเย็นพัดผ่านเข้ามาทางประตูระเบียงบานใหญ่ที่เปิดกว้างไว้ บวกกับสวนต้นไม้ร่มรื่นด้านนอกช่วยบดบังแสงอาทิตย์ที่สาดส่องลงมาได้ดี แล้วยังมีน้ำตกจำลองที่ทำให้รู้สึกเป็นธรรมชาติมากขึ้นด้วยเสียงน้ำที่ไหลรินกับปลาการ์ปตัวอ้วนที่อยู่ในบ่อน้ำตก สร้างความเพลิดเพลินได้ดี โต๊ะเล่นหมากรุกถูกตั้งไว้ตรงริมหน้าต่างที่ถัดจากประตูบานใหญ่มาเล็กน้อย

ผู้ชายต่างวัยสองคนกำลังหักเหลี่ยมเหินคมกันบนกระดานหมากรุกตรงหน้า เมื่อมีการพนันขึ้นต่อว่าถ้าใครแพ้จะต้องไปร่วมงานเลี้ยงของคุณหญิงรัตมีในเดือนหน้า ซึ่งในงานมีแต่พวกคุณหญิงคุณนายแสนรุ่มรวยที่ประโคนเครื่องประดับมาอวดโฉมและเกทับใส่กัน อวดสามี อวดลูกชาย และลูกสาวจนกลายเป็นเรื่องน่าเบื่อของบรรดาพวกผู้ชายในบางครั้ง แต่จะไม่ไปก็เสียมารยาทเกินไปในเมื่อการ์ดเชิญถูกส่งมาแล้ว

อีกทั้งช่วงเวลาดังกล่าวนั้นมีแค่สองคนนี่เท่านั้นที่ว่างไป ทำให้ต้อง

มาพินันชนต่อกันว่าใครจะไปเป็นตัวแทนของบ้านนี้ ทั้งที่ความจริงแล้วแค่คนที่อาวุโสที่สุดในบ้านสั่งการลงมา ใครก็ไม่มีทางปฏิเสธได้ แต่คนเราก็ตองหาความสนุกสนานในชีวิตกันบ้าง การพินันเพื่อความสะดวกจึงได้เกิดขึ้น

“คุณปู่ไม่ยอมกันเลยนะครับ”

ผู้ชายอายุประมาณสามสิบกว่าๆ แปรยกับชายสูงอายุที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม “เหนื่อยแล้ว ยังไงปู่ก็ต้องชนะ”

“โหม่ง่ายอย่างนั้นหรือครับ” รวิรินทร์ว่ายิ้มๆ ขณะมองตัวหมากบนกระดาน รอยยิ้มมุมปากปรากฏขึ้นเมื่อเห็นแนวทางเดินหมากตัวหนึ่งที่ทำให้พลิกกระดานได้ แต่เขายังไม่ยอมเอาชนะผู้เป็นปู่ จึงปล่อยให้ท่านเดินหมากไปก่อนอีกตา

ชายหนุ่มโตมาในครอบครัวของนักธุรกิจโดยแท้ เดิมทีครอบครัวของเขาทำธุรกิจด้านอสังหาริมทรัพย์ จนกระทั่งพ่อมาพบรักกับแม่ที่เป็นลูกสาวเจ้าของสวนมะพร้าวเล็กๆ พ่อตามจีบแม่อยู่นานกว่าแม่จะยอมใจอ่อนตกลงแต่งงานด้วย

หลังจากทั้งสองคนแต่งงานกัน พ่อก็เริ่มสนใจธุรกิจมะพร้าวน้ำหอม จึงได้ก่อตั้งโรงงานสำหรับแปรรูปมะพร้าวน้ำหอม แล้วก็ได้เพื่อนของคุณปู่ที่เดิมปลูกมะพร้าวแกลงและเปลี่ยนมาปลูกมะพร้าวน้ำหอมได้ไม่นานเข้ามาร่วมทำธุรกิจด้วย แต่เพื่อควบคุมการผลิตให้ได้คุณภาพตามที่ตลาดต้องการ จึงใช้วิธีปลูกแต่ในสวนของตัวเอง ไม่รับซื้อจากล้งมะพร้าวต่ออีกทอดหนึ่ง พ่อก็เลยกว้านซื้อที่ดินสำหรับขยับขยายกิจการโรงงานมะพร้าวน้ำหอม แล้วก็ยังเปิดโอกาสให้เกษตรกรที่สนใจเข้าร่วมเป็นส่วนเครือข่ายของโรงงานส่งมะพร้าวน้ำหอมให้โดยตรง แต่ต้องทำเชิงคุณภาพให้ดี ให้ได้ตามมาตรฐานที่บริษัทต้องการ มีการสอนองค์ความรู้และการตรวจคุณภาพน้ำและดินทุกๆ หกเดือน

จากจุดเริ่มต้นธุรกิจที่มาจากความรักที่พ่อมีให้แม่ ก็กลายเป็นธุรกิจขนาดใหญ่และก้าวกระโดดไปสู่ธุรกิจส่งออกในหลายประเทศ เพิ่มรูปแบบ

การผลิตทั้งส่งมะพร้าวขายเป็นลูก ต่อยอดไปสู่น้ำมะพร้าวขวดส่งออก และผลิตภัณฑ์วุ้นแปรรูป แต่ถึงอย่างนั้นบริษัทของเขาก็ไม่ใช่บริษัทเดียวที่ส่งออกสินค้าประเภทนี้ ยังมีบริษัทคู่แข่งในธุรกิจเดียวกันนี้หลายเจ้า

เมื่อความสำเร็จเห็นชัดเจน คุณบุญของเขาที่อึดตัวจากธุรกิจอสังหาริมทรัพย์แล้วก็วางมือ ปล่อยให้เรื่องธุรกิจกลายเป็นเรื่องของพ่อและเขาต่อไป ส่วนท่านก็ใช้ชีวิตบั้นปลายเป็นคุณบุญที่มีความสุขอยู่ในบ้านกับสัตว์เลี้ยงแสนรักของท่าน

ส่วนตัวเขาก็เติบโตมาในบริษัทมะพร้าวส่งออกของพ่อและจบปริญญาตรีด้านบริหารธุรกิจ จากนั้นไปต่อปริญญาโทด้านวิทยาการตลาดจากต่างประเทศ พอเรียนจบก็ทำงานกับเกี่ยวกับกระบวนการอยู่ที่ต่างประเทศระยะหนึ่ง ก่อนจะกลับมาเมืองไทย เริ่มต้นงานแรกด้วยตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายการตลาด แล้วจึงก้าวขึ้นมาเป็นกรรมการผู้จัดการบริษัท ทั้งยังเป็นหุ้นส่วนของโรงแรมหรูสองแห่งในกรุงเทพฯ และที่หัวหิน

ใครๆ อาจจะมองว่าเขาเป็นหนุ่มเนื้อหอม เพียบพร้อมด้วยหน้าตาและฐานะ แต่ชีวิตคนเรามากมีบททดสอบเข้ามาในเวลาที่เราไม่คาดคิด บททดสอบของเขาก็คืออุบัติเหตุทางรถยนต์เมื่อหนึ่งปีก่อนที่ทำให้ใบหน้าของเขาเสียโฉมจนต้องพึ่งการศัลยกรรมจากต่างประเทศ

ที่ว่าเพราะอุบัติเหตุนี้เอง ครอบครัวของเขาจึงต้องการให้เขาหยุดพักทำงานชั่วคราว เพื่อให้พักร่างกายและจิตใจ รวมถึงอยู่ให้ห่างจาก ‘ตัวต้นเหตุ’ ที่ทำให้เขาประสบอุบัติเหตุ

เขายอมพักตามที่ทุกคนต้องการ อีกทั้งต้องรอให้ใบหน้าที่ผ่านการศัลยกรรมเข้าที่เข้าทางอยู่หลายเดือน แต่แม้เขาจะศัลยกรรมมาจนใบหน้าเปลี่ยนไป ถึงอย่างนั้นก็ยังเหลือเค้าเดิมอยู่พอให้จดจำได้ อีกทั้งเค้าโครงหน้าเดิมของเขาก็ดีถึงส่วนดีของพ่อกับแม่มา การศัลยกรรมจึงกลายเป็นการปรับให้ใบหน้าของเขาดูหล่อเหลายิ่งขึ้นกว่าเดิม

วันเวลาผ่านไป เมื่อความเจ็บปวดจากทั้งสภาพร่างกายและจิตใจ

ของเพื่อนคนหนึ่ง”

“ดีแล้ว ไปเจอเพื่อนฝูงบ้างก็ดี” คนเป็นปู้ว่าก่อนจะโยนหินถามทางมาให้ “แสดงว่าช่วงนี้แกยุ่งว้างอยู่ ยังไม่ได้กลับไปทำงานอย่างเต็มตัวใช่ไหม”

“จะเรียกอย่างนั้นก็ได้ครับ ผมบอกพ่อว่าถ้าพร้อมแล้วผมจะเดินเข้าบริษัทไปเอง”

“ถ้าอย่างนั้นสนใจอยากหาอะไรทำเป็นการฆ่าเวลาก่อนกลับไปทำงานเต็มตัวบ้างไหม”

“งานฆ่าเวลาเหรอครับ”

วิรินทร์ถามแต่หรีตาใส่อย่างไม่ไว้ใจ รู้สึกสังหรณ์ใจแปลกๆ ว่าคุณปู้ของเขาจะหาเรื่องปวดหัวมาให้ตามนิสัยของคนสูงวัยเจ้าแผนการ ที่แม่จะเพลๆ ลงจากสมัยก่อนมากแล้ว แต่คุณปู้ก็ยังเป็นคุณปู้อยู่วันยังค่ำ

“ไปที่สวนมะพร้าวไซติช่วงใหญ่หน่อย”

“สวนมะพร้าวไซติช่วง” เขาทวนแล้วก็ถามเพื่อความแน่ใจ “สวนมะพร้าวของเพื่อนของคุณปู้ที่ส่งมะพร้าวให้เราตลอดนะเหรอครับ”

“ใช่ สวนนั้นแหละ”

“แต่คุณปู้ช่วงเพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อสามเดือนก่อนไม่ใช่เหรอครับ ผมจำได้เพราะตอนนั้นผมไปเป็นตัวแทนเรื่องงานให้พ่อที่อเมริกา ก็เลยกลับมาร่วมงานศพไม่ทัน”

“ใช่ ไร่ช่วงเพิ่งเสียชีวิตไป” ชายชราตอบ ท่าที่ยิ้มกริ่มมีเลศนัยเมื่อครู่นี้หายไปเมื่อคิดถึงเพื่อนรัก “ตอนที่ที่สวนดูเหมือนจะมีปัญหา ผลผลิตบางส่วนที่ส่งเข้ามาไม่ได้คุณภาพ แล้วก็มะพร้าวกลายเป็นมาค่อนข้างเยอะ พ่อของแกเป็นกั่วงวลแล้วก็เกรงใจปู้ เพราะอย่างไรก็เป็นสวนของเพื่อนปู้ จึงยังไม่ได้จัดการอะไรลงไป ปู้ก็เลยคิดว่าจะให้แกช่วยไปดูให้หน่อยว่ามันเกิดอะไรขึ้น แล้วจะสามารถจัดการแก้ไขหรือทำอะไรได้บ้าง”

เขาเข้าใจในทันทีว่าปู้ไม่สบายใจอะไรและพ่อกั่วงวลอะไร เพราะการจะทำอะไรลงไปก็เกรงใจคนกันเอง จะเล่นยาแรงก็ไม่ได้ แต่จะปล่อยผ่าน

ไม่ทำอะไรเลยก็ไม่ได้ ถ้ามันเกิดความเสียหายมากขึ้นกว่านี้ก็คงไม่ดี ทุกอย่างมีต้นทุนทั้งนั้น และนี่คือธุรกิจ

“แล้วตอนนี้ใครดูแลสวนมะพร้าวต่อครับ”

“คนรับช่วงต่อก็เป็นยายตัวจืด สัมจิตนั่นแหละ แต่ปู่เองก็ไม่ได้เจอนานแล้ว ตอนนี่คงโตเป็นสาวแล้วแหละ”

รวินทร์พยายามนึกหน้าเด็กที่ถูกพูดถึง ภาพจำของเขามีต่อเด็กที่ชื่อ สัมจิตหรือตัวจืด คือเด็กผู้หญิงร่างตั๋ยน้อยตัวแสบ แสบงอน และบางครั้งก็เอาแต่ใจ ครั้งสุดท้ายที่เจอกันเป็นช่วงก่อนที่เขาจะเข้ามาวิทยาลัย แต่พอเขาเรียนจบปริญญาตรีก็ต่อปริญญาโทต่างประเทศและอยู่ที่นั่นหลายปี มีบ้างที่กลับมาเยี่ยมบ้านที่เมืองไทย แต่ก็ไม่เคยไปเยี่ยมสวนไร่อีกเลย

“เด็กคนนั้นโตขึ้นแล้วเป็นยังงัยบ้างครับ”

“เห็นไอ้ช่วงชอบพูดให้ฟังบ่อยๆ ว่าเป็นยายตัวจืดสมชื่อสัมจิต แต่ว่าก็ว่าเถอะ ปู่ก็อดหวังไม่ได้ เด็กคนนั้นตอนนั้นเหลือแค่แม่เลี้ยงและลูกติดแม่เลี้ยงที่เป็นสาวแล้ว ก็เหมือนหัวเดียวกระเทียมลีบ ถึงแม้ว่าตัวแม่เลี้ยงที่เป็นลูกสะใภ้ไอ้ช่วง ได้ข่าวว่าไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับการดูแลสวน แล้วก็ค่อนข้างเป็นสะใภ้และแม่เลี้ยงที่ดีอยู่ ไม่ได้เข้ามาเพื่อกอบโกยเงินทองก็จริง แต่แบบนี้การะทั้งหมดก็ตกไปอยู่ที่ยายตัวจืดคนเดียว ชั่วโหมงบินยังไม่สูง ปู่กลัวจะไม่ไหวเอา ผลผลิตมันถึงได้มีปัญหา”

รวินทร์ฟังแล้วก็ครุ่นคิดอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะมองหน้าคนเป็นปู่และพูดออกมาตรงๆ ว่า

“เป็นไปได้ไหมครับว่าในตอนที่คุณปู่ช่วงยังอยู่ การส่งมะพร้าวให้เรา ยังคงเป็นไปตามสัญญาเดิมที่ทำไว้ แต่พอมาถึงรุ่นยายตัวจืด เจ้าตัวไม่ยอมส่งให้เราแล้ว ก็เลยทำให้มะพร้าวที่ส่งมามีปัญหา เพื่อใช้เป็นข้ออ้างให้เรายกเลิกสัญญาเกษตรกรในเครือ แล้วไปส่งให้โรงงานอื่นที่อาจจะเสนอราคาให้สูงกว่าแบบที่มีน้อยอันแอบแฝง”

“ปู่เองก็เดาไม่ออกเหมือนกัน แล้วก็ไม่ว่าจะยายหนูจืดนั่นคิดอะไรอยู่

หรือว่าสวนไผ่ช่วงนี้มีปัญหาจริงๆ ปูก็เลยอยากให้เห็นไปตรวจสอบและหาความจริงให้หน่อย” คนเป็นปูสรุปลงถอนหายใจ ทำทางทั้งเป็นห่วงและกังวลไปพร้อมกัน

รวินทร์มองแล้วก็นั่งไปนานเพื่อประเมินความเป็นไปได้ต่างๆ แต่ในท้ายที่สุดเขาก็ตกใจยอมรับคำ ยอมรับงานนี้

“ก็ได้ครับ ผมจะไปตรวจสอบให้”

ทว่าคนเป็นปูรู้ว่าหลานชายเป็นคนจริงจังมาก โดยเฉพาะเรื่องงาน ถ้าลงมือทำอะไรแล้ว ไม่มีคำว่าหยุดจนกว่าจะได้ผลที่น่าพอใจ เพราะแบบนี้จึงค่อนข้างเป็นห่วงไปถึงหลานสาวของเพื่อนรัก

“ยังไงก็เบามือบ้างนะเจ้าวิน สงสารน้องหน่อย”

“เข้าใจแล้วครับ แต่ค่าเบามือ ผมขอคิดค่าแรงเพิ่มนะครับท่านประธาน อาวุโส” รวินทร์แหงนที่เล่นที่จริง

คุณปูใจป้าเลยเสนอค่าเหนื่อยอย่างงามให้

“ได้ ถ้าตรวจสอบแล้วสามารถจัดการได้ผลออกมาเป็นที่น่าพอใจ ปูให้สองเปอร์เซ็นต์จากหุ้นของปูเลย”

“ไอ้โฮ ท่านประธานใหญ่ใจป้ามาก” เขาแซวกลั้วหัวเราะ ไม่นึกว่าปูจะเล่นใหญ่ใจถึงขนาดนี้ แต่พอเขาบอกอย่างนั้น คนเป็นปูก็แก้งวักกลับมา

“หรือจะไม่เอา”

“ได้ยังไงครับ เหนื่อยทั้งทีก็ต้องเอาอยู่แล้ว แต่ขอเปลี่ยนเป็นเปอร์เซ็นต์หนึ่งคันแทน”

“มากไปไอ้เจ้าวิน”

โรจน์แทบแยกเขี้ยวไล่หลานชายหัวแก้วหัวแหวน เล่นเอาหลานรักที่ขอเบิกค่าแรงเป็นรถหรูถึงกับหัวเราะร่วน เพราะเขาไม่ได้อยากได้จริงๆ ก็แค่แหงนคนเป็นปูเล่นไปอย่างนั้นเอง

“ครับ ครับ ทราบแล้วครับท่านประธานใหญ่ ถ้าอย่างนั้นผมขอไปเตรียมตัวก่อนแล้วกันนะครับ”

รวินทร์ว่าแล้วก็ลุกขึ้นยืนบิดขี้เกียจเล็กน้อยแล้วเหลือบมองกระดานหมากรุกที่เล่นค้างไว้อย่างยื้มๆ

โรจน์ไม่คิดว่าหลานจะเครื่องติด มีไฟในการทำงานมาแรงมากถึงขนาดจะไปเตรียมตัวเลยก็ถึงกับท้วง

“เฮ้อ แล้วไม่เล่นให้จบก่อนหรือ”

“ไม่ดีกว่าครับ ยังไงปู่ก็ชนะผมอยู่ดี” เขาทำเป็นน้อยใจ แต่ดวงตามีประกายเจ้าเล่ห์ส่งมาให้ “ผมต้องไปเตรียมตัวไปงานแต่งงานเพื่อน แล้วก็ต้องสั่งงานธรรตด้วย คุณปู่ก็เตรียมตกรางวัลงามๆ ให้ผมได้เลย”

รวินทร์ว่าแล้วก็ขอตัวจากไป ทำเอาโรจน์ได้แต่มองตามแล้วส่ายหน้าอย่างช้าๆ

“เออ เอากับมัน พอเป็นเรื่องงานละครหรือรันทกว่าเล่นเกมกับปู่อีกไ้หลานคนนี่”

โรจน์บ่นไม่จริงจิงนัก แล้วจึงหยิบตัวหมาหมาจะปิดฉากเกมที่ถูกทิ้งค้างไว้ แต่ก็ต้องชะงักเมื่อมองตัวหมาบนกระดานแล้วพบว่าหมากที่ท่านกำลังจะหยิบไปเดินนี้ดูเหมือนจะวางได้ในช่องสวยๆ เพื่อรอชนะ แต่กลับมีหมากตัวหนึ่งของรวินทร์ดักล่อทางไว้และกินรวบได้ทั้งกระดาน แถมยังวางเนียนๆ อยู่ในตำแหน่งนั้นมาลักพักหนึ่งแล้วด้วย แต่ที่ไม่ยอมกินหมากปิดกระดานสักทีคงเป็นเพราะว่า...

“หน้อย! ไ้เจ้าวิน หลอกคนแก่ให้ดีใจว่าจะชนะ ฮี! ร้ายเหมือนใครวะเนี่ย”

“เหมือนคุณโรจน์แหละค่ะ” เสียงแม่บ้านลอยมาจากด้านหลัง ก่อนที่เจ้าตัวจะเดินมายืนข้างโต๊ะ และเสิร์ฟชาร้อนลงบนโต๊ะ

“โอ้ แม่เขี้ยว ไม่ต้องมาย้าเลย”

ชายชราเจ้าของบ้านที่ถูกแม่บ้านรู้ทันว่าที่เล่นที่จริง แล้วจึงยกถ้วยชาขึ้นเป่าเบาๆ ก่อนจะจิบอย่างสบายอารมณ์ ไม่ถือสาที่แม่บ้านคนสนิทพูดเลยสักนิด เพราะมันคือความจริงที่ว่าหลานชายหัวแก้วหัวแหวนคนนี้แทบจะ

ถอดแบบเขาในสมัยหนุ่มๆ มาทุกกระเบียดนิ้ว ไม่นับความหล่อเหลาที่อาจจะมากกว่าเขา

แต่เรื่องความฉลาด เจ้าแผนการ วางกับดักล่อคน หรือแม้แต่การอ่านเกมออก แต่ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ นี่เป็นสิ่งที่เขาในตอนหนุ่มๆ ถนัดนัก และกรรมพันธุ์นิสัยนี้ก็ดันตกมาสู่หลานชายเต็มๆ เห็นทีว่าหลังจากนี้คงมีเรื่องสนุกๆ ตามมาให้เขาได้ดูอีกยาวเลย เพราะความจริงแล้วมีสิ่งหนึ่งที่เขารู้มาแต่ไม่ได้บอกให้รวินทร์รู้ ซึ่งเรื่องนั้นมันก็สำคัญเสียด้วย

“แล้วตกลงว่าหมากตานี้ใครชนะคะ” แม่บ้านถามต่อ

“นั่นสิ ใครจะชนะกันนะ หรือว่า...”

โรจน์กล่าวยิ้มๆ อย่างมีเลศนัย ก่อนจะหยิบหมากตัวของรวินทร์ที่จะชนะเขาได้ออกจากกระดาน กลายเป็นการเล่นนอกเกมของแท้ แล้วแทนที่หมากตัวนั้นด้วย ‘ควีน’ ที่มีความหมายถึงสิ่งที่เจ้าตัวคิดว่าความสนุกนี้ได้เริ่มขึ้นแล้ว!

ณ งานเลี้ยงฉลองแต่งงานภายในโรงแรมแห่งหนึ่งย่านสีลมในกรุงเทพฯ ด้านหน้าห้องจัดงานที่เป็นโถงทางเดินยาวถูกตกแต่งเป็นอุโมงค์สว่างไสวประดับด้วยผ้าสีขาวสลักกับผ้าโปร่งลูกไม้ลายเล็กๆ และดอกกุหลาบสีชมพูแซมกับกุหลาบขาวดูสวยงาม ให้บรรยากาศชวนฝันและหวานละมุน สุดทางเดินเป็นฉากถ่ายภาพที่ตกแต่งด้วยสีและรูปแบบเดียวกับอุโมงค์ มีอักษรชื่อต้นของบ่าวสาวติดอยู่ไว้ให้ถ่ายรูปเป็นที่ระลึกร่วมกัน

หญิงสาวสวมเดรสสีโอลด์โรสยาวคลุมเข่า กระโปรงบานเล็กน้อย เพื่อให้ก้าวได้สะดวก ส่วนตัวเสื้อด้านบนเป็นคอปิดและแขนยาวผ้าไหมดูเรียบร้อยแต่ก็มีความเซ็กซี่นิดๆ สวมรองเท้าส้นสูงพอให้ดูสวยและเข้ากับชุดยืนอยู่ข้างๆ ผู้ชายตัวสูงหุ่นบึกบึนที่กำลังเขียนคำอวยพรอยู่หน้าโต๊ะ

ด้วยความที่เจ้าตัวเป็นคนตัวเล็ก ความสูงจริงแค่ห้าฟุตสามนิ้ว ถึงจะสวมส้นสูงก็ยังดูออกว่าเป็นสาวตัวเล็กน่าทะนุถนอม คงไม่มีใครเชื่อแน่ๆ

ที่อยู่ชะอำ วันนั้นฝนตกหนักมาก คนเห็นเหตุการณ์บอกว่ามีรถมอเตอร์ไซด์คันหนึ่งแล่นตัดหน้าทำให้พ่อต้องหักหลบจนเกิดอุบัติเหตุและจากไปหลังจากอยู่ห้องไอซียูสามวัน แต่ตำรวจไม่อาจตามหามอเตอร์ไซด์คันต้นเหตุเจอ

คุณปู่เสียใจมาก แต่ก็เข้มแข็งมาก เช่นเดียวกับแม่เลี้ยงที่เสียใจ แต่ก็ต้องเข้มแข็งต่อไป ทุกคนจึงผ่านมันมาได้ และเพราะขาดพ่อไป แม่เลี้ยงจึงรับภาระเรื่องดูแลความเป็นอยู่ของคนในบ้านทั้งหมดมากกว่าเดิม แต่ไม่ต้องดูแลเรื่องบริหารดูแลสวนมะพร้าว เพราะไม่ต้องการให้คุณปู่คิดว่าหวังสมบัติสวนมะพร้าวนี้ เนื่องจากตัวแม่เลี้ยงเองก็มีทรัพย์สินก่อนแต่งงานอยู่พอสมควร อีกทั้งคุณปู่เองก็มีหัวหน้าคนงานที่ทำงานไว้อใจและเปรียบเสมือนผู้จัดการสวนมะพร้าวคอยเป็นหูเป็นตาและคอยดูแลให้อยู่แล้ว ส่วนหล่อนก็มีหน้าที่ดูบัญชีรายรับรายจ่ายของสวนมะพร้าว แต่ไม่เคยลงไปลุยเรื่องสวนด้วยตัวเอง แม่จะเคยเรียนรู้จากพ่อและคุณปู่ แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่ใครก็ทำได้

ทว่าดูเหมือนฟ้าจะยังทดสอบหล่อนไม่สาแก่ใจพอ จึงส่งบททดสอบสุดท้ายมาให้ ด้วยการพาคุณปู่ไปอยู่กับคุณย่าบนสวรรค์ แต่บททดสอบนี้ไม่ได้ปัจจุบันทันด่วนเหมือนคราวของพ่อ หล่อนกับแม่เลี้ยงต่างก็ทำใจกันมาสักพักหนึ่งแล้ว เพราะคุณปู่ก็ชรามากแล้ว และตัวท่านเองก็ได้บอกแต่เนิ่นๆ ถึงการทำใจและการเตรียมตัวในชีวิตบั้นปลายนี้

ชีวิตของเนตรจันทร์จึงเปลี่ยนไป จากที่เป็นยายตัวจืดเอาแต่ใจหรืองอแงกับใครก็ได้ ตอนนีกลายเป็นผู้ใหญ่ที่ต้องดูแลคนอื่น และเป็นหัวเรือใหญ่ของบ้านที่จะต้องดูแลทุกคนต่อไป รวมทั้งการดูแลสวนมะพร้าวด้วย ซึ่งหล่อนไม่ได้มีอาชีพเป็นเจ้าของสวนมะพร้าวเพียงอย่างเดียว แต่ยังเป็นอาสาสมัครกุ๊ยกด้วย

หล่อนเป็นอาสาสมัครกุ๊ยกต่อจากพ่อ แต่ยังไม่เคยเจอกับเหตุการณ์หนักๆ เพราะประสบการณ์การทำงานยังต่ำเตี้ยเรี่ยดิน บวกกับมีเวลาว่างไปช่วยงานแค่สัปดาห์ละครั้ง งานกุ๊ยกของหล่อนส่วนใหญ่จึงเป็นงานสนับสนุน

พวกพี่ๆ ในหน่วยมากกว่า แล้วก็เพราะงานอาสาสมัครกู้ภัยนี่เองที่ทำให้ได้รู้จักกับทัตเทพ ผู้ชายที่ดวงหล่อนมางานเลี้ยงฉลองงานแต่งงานในวันนี้!

“พี่เทพ สงสัยเพื่อนเจ้าสาวจะจำพี่เทพได้”

เนตรจันทร์ก็กระซิบบอกผู้ชายไว้ผมทรงที่ปอนอต โถ่สั้นก็เอิบเกเรียนด้านข้าง ส่วนด้านบนมัดผมครึ่งหัวไว้แบบสั้นๆ และกำลังก้มหน้าก้มตาเขียนคำอวยพรอยู่ หล่อนบอกเขาแล้วก็เหลือบมองเพื่อนเจ้าสาวสองคนที่ยืนอยู่ตรงหัวมุมโต๊ะห่างออกไปแวนหนึ่ง หลังจากที่ยกหน้าขึ้นเห็นแล้วว่าคนนั้นสะกิดกันแล้วบู้ยไ้มาทางคนที่ดวงหล่อนมาด้วย

ฝ่ายคนที่ได้ยินอย่างนั้นและกำลังเขียนคำอวยพรอยู่ทำเป็นไม่สนใจ แต่ก็เอียงหน้ามากระซิบตอบว่า

“จำไม่ได้สิแปลก”

“แล้วเอาไงต่อดี ความจะแตกไหม”

“ความไม่แตกหรอกน่า ทำตัวปกติเข้าไปก็พอ”

ทัตเทพยกหน้าขึ้นจากสมุดเขียนคำอวยพรแล้วยิ้มให้สองสาวที่ทำหน้าที่ต้อนรับแขกหรือที่โต๊ะ พร้อมกับนั้นก็รับของชำร่วยมาด้วยสองอันและส่งให้เนตรจันทร์อันหนึ่ง จากนั้นก็ดวงหล่อนเดินห่างออกมาจากโต๊ะอวยพร

พอห่างออกมาจากโต๊ะอวยพรได้พอสมควร เนตรจันทร์ก็ถึงกับถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เฮ้อ งานก่ามะลอนี่ไม่ง่ายเลย” เนตรจันทร์บ่นเบาๆ

ความจริงแล้วทั้งสองคนไม่ใช่แฟนกัน แต่ที่ดวงกันมางานเลี้ยงฉลองงานแต่งงานในวันนี้ก็เพราะทัตเทพเคยเป็นแฟนเก่าของเจ้าสาวที่เลิกกันไปนานแล้ว และอยากให้เห็นเขามาร่วมแสดงความยินดีด้วย แต่ทัตเทพกลัวคนจะจับโยงประเด็นแฟนเก่า ก็เลยต้องจ้างเนตรจันทร์มาเป็นแฟนก่ามะลอ

“อย่าบ่นไ้จืด ท่องไว้เพื่อคำจ้างสามพัน”

“จืดก็ท่องอยู่ แต่คุ่มใหม่ก็ไม่รู้”

หญิงสาวว่าแล้วก็ส่ายหน้า ไม่รู้คิดถูกหรือคิดผิดกันแน่ที่ยอมมาแสดงละครบ๊องๆ เรื่องนี้ แต่จะไม่ช่วยเขาเลยก็ดูจะไม่มีน้ำใจเกินไป สุดท้ายก็เลยต้องมาถอนหายใจอยู่ในงานนี้

“เดี๋ยวไปถ่ายรูปกับเจ้าบ่าวเจ้าสาวให้เขาเห็นหน้าสักหน่อย ทักทายสักนิด แล้วก็ชิงได้เลย” ทักเทพกระซิบบอก

เนตรจันทร์ก็ได้แต่พยักหน้าตกลง ไหนๆ ก็มาแล้วก็ถือว่ามาทำงานตามหน้าที่ ไปให้สุดแล้วหยุดที่กำมะลอเรียกพี่ สาวเจ้าก็เลยควงแขนเขาเดินไปยังจุดถ่ายรูปกับเจ้าบ่าวเจ้าสาว พอดีกับแขกที่มาร่วมงานที่ถ่ายรูปกับเจ้าบ่าวและเจ้าสาวอยู่ถ่ายเสร็จและไม่มีคิวต่อ บวกกับเจ้าสาวหันมาเห็นทักเทพก็ร้องเรียกอย่างดีใจ

“เทพมาแล้วเหรอ!”

“มาแล้ว ตามสัญญาเลย ยินดีด้วยนะเหมียว คุณแต่ อ้อ ลืมแนะนำให้รู้จัก นี่น้องจิด”

ก๊วยหนุ่มอวยพรและแนะนำให้รู้จักคนที่ควงมาด้วย แต่เขาไม่ได้บอกว่าแฟน ส่วนคนถูกแนะนำก็ยกมือขึ้นไหว้และยิ้มให้ แต่ก็ไม่ได้แนะนำตัวเพิ่มเติมจากที่เขาแนะนำไว้เช่นกัน เพราะเตี้ยมกันมาแบบนี้

เจ้าบ่าวกับเจ้าสาวจึงชวนมาถ่ายรูปด้วยกันสี่คน แต่คู่แฟนกำมะลอกลับทำพลาด เมื่อทักเทพไม่ได้แสดงความหวังและห้วงเนตรจันทร์เลยสักนิดตอนที่ต้องแยกกันยืนและให้บ่าวสาวอยู่ตรงกลาง แค่นั้นเจ้าสาวที่เป็นอดีตแฟนเก่าก็มองออกทันทีว่าคู่นี้เป็นคู่รักกำมะลอ แต่ก็ไม่ได้พูดออกมา เพราะคิดว่าทักเทพต้องการทำเพื่อให้หล่อนสบายใจ

“มองกล้องนะครับ หนึ่ง...สอง...”

แซะ!

ตากล้องลั่นชัตเตอร์เสร็จก็ดูภาพเล็กน้อย ก่อนจะให้เปลี่ยนอิริยาบถถ่ายอีกรูปก็เป็นอันเสร็จเรียบร้อย

“โอเคครับ เรียบร้อยครับ”

เนตรจันทร์เดินออกมาจากฉากถ่ายรูป ส่วนทัตเทพนั้นหยุดพูดคุยกับเจ้าสาวเล็กน้อยก่อนจะเดินมาหาคนที่ยืนรออยู่ สีหน้าของเขาทั้งดีใจ ใจหาย และเสียใจไปพร้อมกัน จนหล่อนอดถามไถ่ไม่ได้

“ไหว้หมพี่เทพ เอาผ้าเช็ดหน้าใหม่ จี๊ดมีนะ”

ทัตเทพหันมาแยกเขี้ยวไล่ก่อนจะพาดป้ายเข้าที่ไหล่รุ่นน้องสาวทีหนึ่ง ทำเอาคนโดนพาดสะเทือนไปเหมือนกัน

“อ๊วย พี่เทพอะมือหนัก”

“ก็พูดมากตีนัก ไปกันได้แล้ว”

“ค่า ค่า ค่า”

เนตรจันทร์รับคำแล้วก็ได้แต่เดินไปด้วยกันกับเขา แต่ระหว่างทางที่ผ่านอุโมงค์ตกแต่งสวยงามของงาน จู๋ๆ หล่อนก็หยุดก็กำหน้าแบ้แล้วยกมือข้างหนึ่งขึ้นมาทำท่าจะขยี้ตา ทั้งยังบ่นด้วย

“อะไรเข้าตาเนี่ย มาเข้าอะไรตอนนี่”

ทัตเทพได้ยินเสียงรุ่นน้องสาวก็หยุดเดินหันกลับมาดู พอเห็นหล่อนทำท่าเหมือนมีอะไรเข้าตาก็เป็นห่วง

“เป็นอะไรตัวจี๊ด มีอะไรเข้าตาหรือไง”

“อ้อ ค่ะ เหมือนมีอะไรเข้าตาจริงๆ พี่เทพรอตรงนี้ก่อน เดี่ยวจี๊ดไปห้องน้ำแป๊บหนึ่ง” หล่อนว่าแล้วก็ไม่รอให้เขารับคำ รีบเดินไปยังห้องน้ำตามป้ายบอกทาง โดยที่ปิดตาข้างเดียวเดินไปนั้นละ

ตอนแรกทัตเทพจะเดินตามไปร่อนหน้าห้องน้ำ แต่พอคิดอีกที ถึงจะสนิทสนมเล่นหัวกันจนเหมือนพี่ชายกับน้องชายมากกว่าพี่ชายกับน้องสาว แต่เขาก็ยังไม่ลืมว่าหล่อนเป็นผู้หญิง อาจจะทำอะไรใช้เวลาจัดการตัวเองมากหน่อย ก็เลยยืนรออยู่บริเวณเดิมที่หล่อนบอก

ฝ่ายเนตรจันทร์พอเข้าไปในห้องน้ำได้ก็รีบไปส่องกระจกดู ก็เห็นว่าที่เข้าตาคือขนตาของตัวเองที่หลุดแล้วแฉกตา เจ้าตัวจึงพยายามจะเอาออกด้วยการเอามือรองน้ำ เพื่อลืมน้ำในน้ำให้มันหลุดออกมา แล้วก็ปัดเช็ด

ที่มันยอมหลุดง่าย ๆ แต่ก็ทำให้หล่อนต้องเสียเวลาขับน้ำที่เอื้อนรอบดวงตา อยู่ครู่แล้วก็เติมเครื่องสำอางอยู่ครู่ใหญ่ ซึ่งก็โชคดีที่เครื่องสำอางที่แต่งแต้ม เปลือกตาเป็นแบบกันน้ำ ไม่อย่างนั้นหน้าสวย ๆ คงได้กลายเป็นหน้าผีแน่

หญิงสาวเติมเครื่องสำอางเสร็จก็ตรวจสอบความเรียบร้อยก่อนจะ ออกมาจากห้องน้ำ แต่พอกลับมายังโง่ทางเดินตรงจุดที่นัดแนะกับทัตเทพ ไว้ก็ไม่เห็นอีกฝ่ายอยู่ที่นั่นเสียแล้ว

“อ้าว พี่เทพ ก็บอกให้รออยู่แถวนี้ไง หายไปไหนเสีย”

หล่อนบ่นพึมพำ มองซ้ายมองขวา แต่ก็ไม่เจอ จึงเดินออกมาตรงบริเวณ ที่ไม่ได้ถูกตกแต่งเป็นอุโมงค์ทางเดินและมีผู้คนค่อนข้างบางตากว่า แต่ถึง อย่างนั้นด้านบนเพดานก็ยังมีการประดับด้วยผ้าสีขาวและผ้าโปร่งลูกไม้แทน โดยผูกจับจีบผ้าเป็นปมให้คล้ายดอกไม้ช่อใหญ่อยู่บนนั้น แล้วชายผ้าทั้งหก ด้านก็ทอดตัวยาวเป็นริ้วอยู่ด้านบน

เนตรจันทร์ยืนอยู่ตรงนั้นแล้วก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาจากกระเป๋า ถือ กำลังจะโทร. หาทัตเทพเพื่อบอกเขาว่าหล่อนอยู่ตรงไหน แต่ยังไม่ทันได้ โทร. หากก็ได้ยินเสียงอะไรบางอย่างดังมาจากเหนือศีรษะ มันเหมือนเสียง เหล็กกระทบกันตามมาด้วยเสียงที่เหมือนกับอะไรหลุดขาด

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นไปมองช่อดอกไม้จากผ้าที่ถูกจับจีบไว้ ตอนนั้น มันไม่สวยเหมือนเดิมแล้ว เหมือนผ้ามันจะห้อยตัวย้อยลงมา พร้อมกับ ที่หูหล่อนแว่วเสียงดังมาจากชายริ้วผ้าที่อยู่ด้านข้าง ซึ่งมันถูกแขวนไว้กับท่อ กลม ๆ แต่ตอนนี้มันกำลังดิ้งรั้งให้ผ้าโปร่งที่ตกแต่งด้านข้างหลุดร่วงมาด้วย ซวยแล้ว!

หล่อนคิด แต่ก้าวหลบไปไม่ทันแล้ว จึงยกแขนขึ้นบังใบหน้าพร้อมกับ หลับตาปี แต่จังหวะนั้นเองใครคนหนึ่งก็พุ่งตัวเข้ามาแล้วคว้าเอาหล่อนไว้ให้ กลิ้งหลบออกไปให้พ้นทางที่ผ้าตกแต่งจะหล่นลงมา ท่ามกลางเสียงร้องตกใจ ของคนที่มาร่วมงานและเห็นเหตุการณ์

“กรี๊ด!”

เสียงร้องตกใจเกิดขึ้นท่ามกลางความตกใจที่เห็นสองหนุ่มสาวกึ่งหนีผ้าประดับตกแต่งที่ร่วงลงมา เนื่องจากคานราวเหล็กที่ใช้เป็นตัวแขวนตกแต่งลือกไว้ไม่ดี สปริงของมันไม่เข้าล็อก พอถ่วงน้ำหนักไว้นานๆ จึงมีปัญหาคำให้ร่วงหล่น

สองร่างกึ่งหลบออกมาได้ทันหวุดหวิด แต่พอทุกอย่างจบลง คนที่ถูกช่วยไว้และหลับตาป้อยุ่ก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา มอง แล้วก็เห็นว่าร่างกายที่นอนบนของตัวเองนอนทับอยู่บนร่างของใครคนหนึ่ง ใบหน้าซุกซบแหมะอยู่กับหน้าอกของเขา!

มือข้างหนึ่งของหล่อนยังคงยันอกเขาไว้ ในขณะที่มองเสื้อสูทสีน้ำตาลอ่อนเรียบหรูภายใต้ฝ่ามือที่สัมผัสได้ว่ามันไม่ใช่เนื้อผ้าราคาถูก กลิ่นหอมของน้ำหอมผู้ชายเตะจมูก มันหอมอ่อนๆ แล้วก็หอมอย่างที่ทำให้หล่อนอยากค้นหาไปถึงเจ้าของกลิ่นหอมนี้ หล่อนจึงเงยหน้าขึ้นมา มอง ก็เห็นปลายคางเกลี้ยงเกลาไร้หนวดเคราและผิวค่อนข้างขาวดูสะอาดสะอ้านของคนี่ช่วยหล่อนไว้

พอเลื่อนสายตาดูขึ้นไปอีกนิดก็เห็นปลายจมูกโด่งเป็นสันรับกับริมฝีปากที่ยกยิ้มเล็กน้อย ดวงตาที่แวบแรกดูเหมือนดู แต่พอมองอีกครั้งก็รู้สึกได้ถึง ความอ่อนโยน เครื่องหน้าของเขาทั้งหมดเข้ากับคำว่าหล่อฟ้าประทานของจริง

ท่าในความหลงใหลได้ปลื้มไปกับความหล่อเหลาของเขา หล่อนก็รู้สึกคล้ายคล้ายคลิบคลา เหมือนเคยเห็นดวงตาคู่นี้มาก่อน แล้วยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกว่าเหมือนเคยเจอกันมาก่อนจริงๆ ใบหน้าของเขาเหมือนใครคนหนึ่ง ที่หล่อนดันนึกไม่ออกกะทันหันเสียอย่างนั้น

“คุณ...” หล่อนพิมพ์ปากกำลังจะถามเขา แต่ถูกเขาสวนกลับมาคำเดียวสั้นๆ ว่า

“หนัก”

เอ๊ะ หนักเหรอ? หนัก...ต้องหนักแน่ละ ก็หล่อนทับเขาอยู่นี่นา!

“ขอโทษค่ะ”

เนตรจันทร์โพล่งบอกหน้าแดงเปรี้ยว แล้วรีบลุกออกจากตัวเขา แต่ยังคงนั่งอยู่ข้างๆ เขา ในขณะที่เขาลุกขึ้นนั่งตามมา ส่วนแขกที่มาร่วมงาน สองถึงสามคนที่เห็นเหตุการณ์ก็รีบเข้ามาถามไถ่ พอห้วนบอกว่าเป็นไร ก็ช่วยพยุงทั้งสองคนให้ลุกขึ้นยืน เป็นจังหวะเดียวกับที่เจ้าหน้าที่ของโรงแรม รีบวิ่งมาเพราะมีคนไปแจ้งเหตุ

“บาดเจ็บตรงไหนหรือเปล่าครับ”

“ไม่ค่ะ ฉันไม่บาดเจ็บตรงไหน”

หญิงสาวหันไปตอบแล้วหันไปมองผ้าโปร่งตกแต่งที่ร่วงหล่นอยู่พร้อมกับทอกลมๆ ที่น่าจะเอาไว้ซึ่งผ้า ทำให้ตอนนี้ชายผ้ามากองอยู่ข้างล่าง ส่วนผ้าที่จับจับบนช่อดอกไม้ด้านบนก็เริ่มจะหย่อนลงมามากขึ้น เจ้าหน้าที่จึงรีบเอาตัวหล่อนออกจากใต้บริเวณนั้นเพื่อความปลอดภัย แล้วใช้วิทยุบอกฝ่าย ตกแต่งจัดงานให้มาแก้ไขโดยด่วน

หล่อนเดินออกมาตามแรงจูง พอพ้นออกมาตรงจุดที่ปลอดภัยก็หันหาผู้ชายคนที่ว่า เจ้าหน้าที่โรงแรมน่าจะดึงให้หลบออกมาพร้อมๆ กัน แต่พอหันมากลับไม่เจอเขาแล้ว

“อ้าว! เขาไปไหนแล้วล่ะ”

“ใครครับ” เจ้าหน้าที่ทำตาปริบๆ

“ผู้ชายใส่สูทสีน้ำตาลอ่อนที่ช่วยฉันไว้ นะคะ”

“อ้อ เขาขอบคุณที่ช่วยเมื่อกี้แล้วก็รีบเดินไปเลย ท่าทางจะไม่ได้บาดเจ็บอะไร สงสัยจะรีบ น่าจะเป็นแขกฝั่งเจ้าบ่าว เพราะเห็นผู้ชายใส่ชุดโทนสีนี้เป็นเพื่อนเจ้าบ่าวอยู่ในงานคะ” คนที่เข้ามาช่วยพยุงหล่อนตั้งแต่แรกบอกแล้ว บัญชีไปทางอุโมงค์ตกแต่ง

เนตรจันทร์มองตามไปแล้วก็เห็นหลังเขาไวกๆ ก่อนที่เขาจะเลี้ยวมุมไปทางฉากถ่ายรูปนางาน

“ไปซะแล้ว ยังไม่ได้ขอบคุณเลย”

เนตรจันทร์พึมพำเสียดายและยังติดใจเขาอยู่ไม่หาย เพราะหน้าเขา

จึงพาหล่อนขึ้นรถไปกินหมูซาบูร้านของเพื่อนเขา เป็นการปลอมขวัญและ
ขอบคุณยายตัวจิ๊ดไปด้วย โดยระหว่างที่กินไปอย่างเอร็ดอร่อย ในใจลึกๆ
ของหล่อนยังคงคิดถึงแต่คนที่ช่วยเอาไว้ เพราะใบหน้าของเขามีเค้าคล้าย
ใครคนหนึ่งหล่อนเพิ่งนึกออกตอนนี่เองว่าคือใคร

เขาเหมือนพี่วินหรือวินทร์ พี่ชายใจร้าย คนเคยรู้จักสมัยเด็กๆ คน
ที่เรียกหล่อนว่า ยายอ้วน!

แต่จะใช้เขาจริงๆ หรือเปล่า หล่อนก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน เพราะเขาเดิน
หนีหายไปเสียก่อน

ทว่าหล่อนคงไม่รู้หรือกว่าคนที่ตนเองตั้งใจสงสัยอยู่นั้นก็ตั้งใจสงสัย
หล่อนอยู่เหมือนกันตอนที่ได้สบตากับหล่อนซึ่งทับเขาเกือบแบน แต่เพราะ
ต้องอยู่ร่วมงานเลี้ยงของเพื่อน เขาจึงตัดความฟุ้งซ่านออกไป จนกระทั่ง
ร่วมดื่มฉลองเสร็จ เขาก็มาขึ้นรถที่หน้าลิโอบบี้ของโรงแรม ซึ่งคนสนิทก็ขับ
มาจอดรอเทียบรับอย่างรู้งาน

พอขึ้นรถและพนักงานช่วยปิดประตูให้เรียบร้อย เขาก็ถามคนสนิท
ทันที

“ข้อมูลเกี่ยวกับสวนโซติช่วงและยายตัวจิ๊ดได้มาหรือยัง”

วินทร์ถามหาข้อมูลที่สั่งให้คนสนิทไปจัดการ หลังจากที่เขาปรึกษา
กับคุณปู่ไว้ก่อนจะออกมาร่วมงานแต่งงานของเพื่อน ซึ่งมันก็ไม่ได้เป็นข้อมูล
ที่ซับซ้อนหรือเป็นความลับอะไร แต่เพราะเขาไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับสวนโซติช่วง
นานแล้ว ก็เลยต้องการข้อมูลที่จำเป็นไว้ เพื่อใช้มันในการไปตรวจสอบสวน
โซติช่วงตามที่ปู่ขอร้องไห้ไปด้วย

“ได้มาแล้วส่วนหนึ่งครับ ผมส่งเข้าไปในคลาวด์ของคุณวินแล้วครับ”

ธाराตอบ แม้จะสงสัยว่าเจ้านายรีบเอาคำตอบขนาดนั้นเขี้ยวเหรอ
ในเมื่อเพิ่งสั่งเขาไปตอนก่อนจะออกมาร่วมงานแต่งงานเอง แต่ก็ไม่ใช่ปัญหา
หรือก ในเมื่อเขาหาข้อมูลให้ได้แล้วส่วนหนึ่ง เพราะประสบการณ์จากการ
ทำงานดูแลวินทร์มาหนึ่งปี ทำให้เขาเรียนรู้ในการรับมือเจ้านายคนนี้ รู้ว่า

ອະໄກຣີ່ເຈ້ນາຍສິ່ງ ຄ້າຫາໃຫ້ໄດ້ ຫ້າໃຫ້ເຣື້ວທີ່ສຸດ ໃຫ້ຜລອອກມາຕາມທີ່ຕ້ອງການໄດ້ ເຣື້ວ ກໍຍິ່ງຈະໄດ້ພັກຜ່ອນສບາຍໆ ເຣື້ວຂຶ້ນດ້ວຍ

ຊຶ່ງເຂົາໂຮດຄິດທີ່ຄຸນໂຣຈົນ ປູ່ຂອງຣວີນທຣ໌ເຣື້ຍກຕ້ວມາທ່ານໃຫ້ຄອຍດູແລ ຣວີນທຣ໌ຕັ້ງຕ່ອນທີ່ພັກຮັກຮາຕ້ວຣັກຮາໃຈຢູ່ທີ່ຕ່າງປະເທດແລ້ວ ດ້ວຍການ ແນະນຳຂອງຄຸນລຸ່ງທີ່ເຄຍເປັນຄນສນິທແລະແຂນເຂົາໃຫ້ຄຸນໂຣຈົນ ເຂົາກໍເລຍໄດ້ ງານດີໆ ນີ້ ແມ່ຈະປວດຫ້ວບ້າງໃນບາງຄັ້ງ ເພາະເຂົາອາຍຸນ້ອຍກວ່າຣວີນທຣ໌ຫລາຍປີ ແລະບາງຄັ້ງຣວີນທຣ໌ກໍທ້າຕ້ວເມື່ອນທີ່ເຂົາຍ່າໃຫຍ່ຈອມສິ່ງ ແຕ່ເຣື້ອຍ່າງນັ້ນກໍມີມຸ່ມ ໃຈດີ ສາມາດຄູຍເລ່ນດ້ວຍໄດ້ ຍົກເວ້ນແຕ່ເວລາໄມ່ພອໃຈອະໄກຣີ່ໂຣມາໆ ກໍມັກຈະນິ່ງ ແລະເຣື້ຍບຈນຳກລ້ວ

“ຂອບໃຈ”

ເຂົາຮຸ່ນມອກແລ້ວເຢັບເທັບເລີດທີ່ງ່າຍຢູ່ບ່ານຮ່ອ່ງໃສ່ແກ້ວນ້ຳຮ່າງເພາະ ທີ່ນິ່ງຂຶ້ນມາເປີດດູຂ້ອມູລ ແລ້ວເຂົ້າໄປທີ່ໄຟລ້ຳສຸດທີ່ຖືກສ່ງມາໃຫ້ ຫນ້າແຮກໆ ໃນ ເອກສາຣທີ່ແສດງບນຫນ້າຈອປຣາກຸຂ້ອມູລການສ່ງມະພຣ້າວນ້ຳໂອມຂອງສວນ ໂຮດຊິວ່ງ ແຕ່ເຂົາໄມ່ໄດ້ອຍາກຮູ້ເຣື້ອນີ້ໃນຕ່ອນນີ້ ຈິ່ງເລື່ອນໄປດູຫນ້າຄັດໄປ ຈນກະທັ່ງ ມາເຣິ່ງປຣວັດຂອງຄນທີ່ຕ່ອນນີ້ຮັບຮ່ງດູແລສວນໂຮດຊິວ່ງຕ່ອ

ຣາຟຳຍ່າງຫນ້າຕຣງແລະປຣວັດການຄຶກຮາຂຶ້ນຫຣາຢູ່ບນຫນ້າຈອ ໃບຫນ້າ ຂອງເດັກຮຸ່ງຮ່າງຕູ້ຍ່າງຍ່າງໄປ ເລືອແຕ່ຮຸ່ງສາວດງຕາກລມໂຕແກ້ມປ່ອ່ງ ທີ່ ແວງຕາມີຄວາມດຶ້ອຣິ່ນແສງອນແຜ່ງຢູ່ ເຣິ່ງຈະໄມ່ໄດ້ສ່ວຍຮນິດນາງຳຫຣືອນາງາມ ແຕ່ກໍສ່ວຍກວ່າຕ່ອນເປັນຍາຍຕູ້ຍ່າງຍ່າງ ທີ່ສຳຄັຸຫຣ່ອນມີໃບຫນ້າເມື່ອນກັບ ຜູ້ຮຸ່ງທີ່ເຂົາເຈອໃນງານແຕ່ງງານ

ຜູ້ຮຸ່ງທີ່ທັບເຂົາເສຍເຄືອບແນນ!

ຕ່ອນນັ້ນທີ່ເຂົ້າໄປຮ່ວຍ ເຂົາໄມ່ທັນໄດ້ມ່ອງຫນ້າ ເຫັນແຄ່ວ່າຳທີ່ຕັກແຕ່ງ ເພດານຕຣງໂຄ່ງທາງເດີນຫຣ່ນລ່ງມາພອດີ ແລ້ວມັນກໍມີທ່ອທີ່ເອາຳໄປຮິ່ງໄວ້ຮ່ງມາ ດ້ວຍ ຄ້າໂຕນເຂົ້າໄປຕ້ອງເຈັບແນ່ໆ ຈິ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປຮ່ວຍ

ແຕ່ພອຮ່ວຍໄດ້ແລ້ວແລະໄດ້ເຫັນຫນ້າຫຣ່ອນຮັດໆ ເຂົາກໍຮູ້ສຶກຄຸ້ນຫນ້າຫຣ່ອນ ມາກ ສ່ວນຫຣ່ອນເອ່ງກໍມີສຶຫນ້າທີ່ແສດງເຣິ່ງຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຄຸ້ນຫນ້າເຂົາດ້ວຍເມື່ອນກັບ

แต่คงยังนึกไม่ออกว่าเขาเป็นใคร เพราะเขาคล้ายกรรมใบหน้ามาส่วนหนึ่ง มาตอนนี่พอได้เห็นข้อมูลประวัติและภาพถ่ายที่เป็นปัจจุบันของหล่อน แล้วก็มั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์เลยว่า ผู้หญิงที่เจอในงานคือยายเด็กตัวจิ๋วที่สุด แสบ ยายเด็กอ้วนตุ๋นตุ๋นที่ครั้งหนึ่งเคยพาไข่ใส่เขา!

“ไม่คิดว่าจะได้เจอกันเร็วขนาดนี้”

รวิทร์พึมพำยิ้มกับภาพถ่ายในจอ ความรู้สึกที่ได้เจอหล่อนครั้งนี้ เปลี่ยนไป เมื่อก่อนเขาไม่อยากเจอ ไม่อยากยุ่ง เพราะห้องชอบมาอวดแวด่วนวาย แต่เมื่อโตขึ้นและได้มองย้อนกลับไป ความรำคาญกลับเปลี่ยนเป็น ความรู้สึกที่มีความเอ็นดูแฝงอยู่ แล้วก็เหมือนกับการได้ระลึกถึงความหลัง และคิดว่า ถ้ามีโอกาสย้อนเวลากลับไปในช่วงวัยตอนนั้น สิ่งที่เขาอยาก แก่ไขหรืออยากพูดกับยายเด็กตุ๋นตุ๋นคนนั้นก็คงมีแค่คำว่าขอโทษ

‘ขอโทษที่พี่ไม่เคยใจดีกับเธอเลย’

๒

ตัวจิ๊ดแห่งสวนโชติช่วง

สามวันต่อมา เสียงตะโกนพูดคุยประหนึ่งการเถียงกันย่อมๆ ดังมาจากชั้นบนของบ้านไทยประยุกต์หลังใหญ่ที่อยู่กลางสวนมะพร้าวแห่งหนึ่งในจังหวัดสมุทรสาคร ตามมาด้วยเสียงสุนัขเห่าเหมือนห้ามไม่ให้เจ้านายเถียงกัน ท่ามกลางบรรยากาศมีรีนรายล้อมไปด้วยต้นไม้ใหญ่ มีทั้งต้นชมพู ต้นมะม่วง และพืชผักสวนครัว แต่ถัดจากแนวเขตรั้วบ้านเตี้ยๆ ไปประมาณยี่สิบเมตร จากสวนของบ้านก็กลายเป็นพื้นที่ของสวนมะพร้าวที่เป็นธุรกิจของครอบครัว มีถนนส่วนบุคคลโรยหินกรวดตัดผ่านจากถนนหลักเข้ามาสู่สวนด้านใน ก่อนจะแยกเป็นสองทาง คือวิ่งเข้าบ้านและตรงลึกเข้าไปในสวนมะพร้าว ทั้งหมดนี้เป็นอาณาเขตของ ‘สวนมะพร้าวโชติช่วง’

“ไอ้ข้าง! หยุดเห่าเดี๋ยวนี้เลยนะ ฉันหนวกหู!”

ผู้หญิงวัยกลางคนชะงักหันหน้ามาส่งเสียงเตือนตรงระเบียบนั่งเล่นชั้นสองของบ้าน ก่อนจะผลุบหายกลับเข้าไป แล้วก็เรียกคนที่พยายามจะเดินหนีและเป็นต้นเหตุของการเถียงกันย่อมๆ ในครั้งนี้

“ยายจิ๊ดจะเดินหนีนำไปไหน มาคุยกันให้รู้เรื่องก่อน นี่น้ำพุตจริงนะ”

“จิตก็พูดจริงเหมือนกันคะ”

“พูดจริงแล้วยังไง นี่น้ำก็ช่วยหาทางออกให้แล้ว มีคนตีๆ มาเสนอตัว มาสนใจจิต หน้าที่การงานดี ฐานะก็มั่นคง แล้วทำไมถึงปฏิเสธ แถมยังเลี้ยง เจอเขามาสองรอบแล้ว มันเสียมารยาทนะยายจิต ยังไงก็เจอเขาลักครั่งจะเป็นไป”

“ก็จิตไม่ได้ชอบเขานี่คะ แล้วก็ไม่ได้สนใจเขาด้วย” หล่อนตอบกลับทันที

“แต่เขาสนใจจิต”

พรทิพย์หรือน้ำทิพย์ แม่เลี้ยงสุดสวยที่แม่จะอายุเข้าใกล้เลขห้าในอีกสองปีข้างหน้า แต่ก็ยังคงความสวยไว้ได้ราวกับอายุสี่สิบต้นๆ พยายามหวานล้อมต่อ แต่เนตรจันทร์ที่โดนตามต้อมาหลายรอบก็ปฏิเสธทุกครั้ง แคมคราวนี้ยังโยนให้คนที่ทำตัวเป็นแม่สื่อแม่ชักกริปไปเสียเองเลยด้วย

“งั้นน้ำทิพย์ก็ไปแต่งเองสิคะ”

“เอ๊ะ ยายจิตนี่!”

“ร้อยไม่เอา พันไม่เอาคะ”

หญิงสาวปฏิเสธอีกรอบก่อนจะเดินลงบันได พอลงมาถึงชั้นล่าง เจ้าของโบหน้ารูปไข่แก้มป่องและดวงตากลมโตที่มีแววดูร้อนก็แหวะหักทอย กอดฟัดสุนัขพันธุ์บางแก้วลูกผสมอยู่ชั่วคราว ก่อนจะป้อนนมที่มันนั่งตัวยาวตรงโถงทางเดินชั้นล่างหน้าทางเข้าห้องครัว

บ้านหลังนี้ด้านล่างเป็นใต้ถุนสูง มีห้องครัวและห้องอาหาร ทั้งแบบในห้องปรับอากาศสบายๆ หรือจะนั่งกินรับลมธรรมชาติ ก็มีโต๊ะอาหารที่โถงชั้นล่างด้านหน้าห้องอาหารซึ่งเป็นพื้นที่อเนกประสงค์ มีหลังคาหน้ามุขกันแดดกันฝน ปกคลุมไปถึงบันไดทางลง ซึ่งส่วนใหญ่คุณปู่ของหล่อนจะชอบนั่งกินข้าวและนั่งเล่นบริเวณนี้ เพราะมีลมโกรกเย็นสบาย อีกทั้งตัวท่านเองก็ต่อเติมห้องชั้นล่างเพิ่มอีกห้องไว้เป็นห้องของตัวเอง เพราะพอแก่ตัวแล้วก็ขึ้นบันไดไม่ค่อยไหว

“ยายจืด...”

แม่เลี้ยงเรียกน้ำเสียงเหนียวใจ กำลังจะเริ่มหว่านล้อมใหม่ แต่เนตรจันทร์ไม่อยู่ฟัง พอสวมรองเท้าเสร็จก็รีบเดินไปที่รถยนต์อเนกประสงค์ขาวที่จอดอยู่ ขึ้นรถได้ก็ปิดประตูล็อกทันทีก่อนจะสตาร์ทรถ แล้วจึงกดปุ่มลดกระจกมาเยี่ยมแผลใส่แม่เลี้ยงที่ยืนทำหน้าที่นั่งอยู่ข้างรถ

“ไม่ต้องมาเยี่ยมเลยยายตัวจืด แล้วนี่สีโมงกว่าแล้วจะไปไหนอีก อย่าบอกนะว่าจะไปที่หน่วยกู้ภัยฯ”

“ใช่ค่ะ กลับไม่เกินสองทุ่มเหมือนเดิม ยกเว้นมีเคสฉุกเฉินเข้า”

“เฮ้อ นี่ก็อีกเรื่อง เลิกได้ไหมงานอาสากู้ภัยเนี่ย ถึงจืดจะไปช่วยแค่อาทิตย์ละครั้งก็เถอะ แต่น้ำเป็นห่วง แล้วมันไม่เห็นจะมีอะไรน่าสนใจเลย เดี่ยวคนป่วยเออ เดี่ยวศพเออ แล้ว...แล้วยังฝឹก โอ๊ย น่ากลัวจะตาย”

พรทิพย์พูดแล้วก็ทำขานลูก ใจจริงไม่ค่อยอยากให้เนตรจันทร์ทำงานนี้ต่อสักเท่าไร แต่รู้ว่าห้ามเด็ดขาดเลยไม่ได้ แล้วมีหรือที่เนตรจันทร์จะสะทกสะท้าน แถมยังแกล้งหลอกผีใส่อีกต่างหาก

“ก๊วก ก๊วก ภู ระวังนะคะน้ำทิพย์”

คนเป็นแม่เลี้ยงถึงกับเอื้อมมือมาทำท่าจะตีไหล่คนที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยรถ แต่คนที่พร้อมจะขับรถออกไปได้ทุกเมื่อก็รีบกดปุ่มเลื่อนกระจกขึ้นและเตือนกึ่งเย้าเหยงไปด้วย

“อ๊ะ อ๊ะ ระวังกระจกกินนิ้วไม่รู้ด้วยน้ำ”

“เดี๋ยวเถอะ ยายตัวจืด!” พรทิพย์เริ่มเสียงเซียว

ลูกเลี้ยงสาวกลับยิ้มแผลใส่เสียวอย่างนั้น “อย่าโมโหสิคะ โมโหมากๆ ตีนกาขึ้นเร็วน้ำ” หลอนว่าแล้วก็รีบตัดบทก่อนจะโดนบ่นหูชา “จืดไปก่อนนะคะ น้ำทิพย์กินข้าวเย็นได้เลย ไม่ต้องรอจืด รักนะคะ จ๊บบๆ”

เนตรจันทร์ว่าแล้วก็ส่งจูบและโบกมือให้แม่เลี้ยง จากนั้นก็รีบกดปุ่มปิดกระจก แล้วขับรถออกไปทันที โดยที่แม่เลี้ยงได้แต่ส่ายหน้าพร้อมกับถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ยายจืดนะยายจืด ทำไม่ถึงไม่ยอมเข้าใจอะไรบ้างเลย”

แม่เลี้ยงได้แต่ถอนหายใจ แต่สำหรับเนตรจันทร์ที่ขับรถออกจากบ้านสวนของคุณปู่ แม้จะรู้ว่าแม่เลี้ยงหวังดีในสิ่งที่พยายามหว่านล้อมเมื่อครูนี้นี้ แต่จะให้ห่อถ่อนยอมรับไมตรีจากคนที่แม่เลี้ยงแนะนำให้คงเป็นไปได้

ใครจะไปรับไหว ก็นายพิสิษฐ์คนที่แม่เลี้ยงเชียร์ให้ห่อถ่อนเปิดใจให้เป็นผู้ชายแก่คร่าวพ่อ แถมมองมาจากดาวอังคารยังรู้เลยว่าที่เขาเสนอตัวอยากดูแลห่อถ่อน เพราะหมายตาหมายใจสวนมะพร้าวห้าสิบไร่ของห่อถ่อนต่างหาก แล้วที่จู่ๆ เขาก็มาเสนอตัวก็คงเพราะแม่เลี้ยงของห่อถ่อนเปลวไปบอกเรื่องพินัยกรรมแน่ๆ

ก่อนคุณปู่จากไป ท่านได้ทำพินัยกรรมยกสวนมะพร้าวห้าสิบไร่และบ้านหลังที่อาศัยอยู่มาตั้งแต่เล็กจนโต รวมทั้งเงินสดจำนวนหนึ่งให้ห่อถ่อน ส่วนแม่เลี้ยงก็ได้ที่ดินผืนงามสองไร่ และน้องสาวของห่อถ่อนที่เป็นลูกติดของแม่เลี้ยงได้รถยนต์หนึ่งคันกับเงินสดอีกจำนวนหนึ่งที่ทำให้เรียนจบได้อย่างสบายๆ

แต่เจ้าพินัยกรรมนี้ดันมีข้อกำกับเขียนไว้ข้างท้ายว่า ห่อถ่อนจะยังไม่มีสิทธิ์ครอบครองสวนไซติช่วงเต็มกรรมสิทธิ์ จนกว่าจะแต่งงานภายในแปดเดือนหลังจากที่ท่านเสียชีวิตลง

แม่เจ้า! พินัยกรรมให้แต่งงานหาหัว! ใครมันจะทำได้ในแปดเดือนล่ะคะคุณปู่!

แถมยังไม่หมดแค่นั้น คุณปู่ยังระบุไว้อีกด้วยว่า ถ้าห่อถ่อนไม่สามารถแต่งงานได้ตามเวลาที่กำหนดไว้ และหรือบริหารดูแลสวนมะพร้าวได้ไม่ดีพอ ที่ดินห้าสิบไร่ทั้งหมดจะถูกยกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของบริษัทวิมทรีโคโค่ ซึ่งเป็นบริษัทที่สวนมะพร้าวไซติช่วงได้ทำสัญญาเป็นสวนในเครือ และส่งมะพร้าวน้ำหอมให้มาโดยตลอด

ตอนเปิดพินัยกรรม เนตรจันทร์ไม่เข้าใจว่าทำไมคุณปู่ถึงระบุเช่นนั้น เพราะสิ่งที่ระบุไว้ทำให้ห่อถ่อนมีแต่เสียกับเสีย จนลุงหนายที่เป็นคนจัดการ

เรื่องพินัยกรรมได้บอกหล่อนว่า

“ที่คุณโชติช่วงระบุพินัยกรรมแบบนี้เพราะเป็นห่วงหนูจืด หนูจืดเคยพูดกับคุณโชติช่วงไว้ว่าจะไม่แต่งงาน คุณโชติช่วงกังวลว่าหนูจะไม่มีครอบครัว กลายเป็นสาวชาวสวนที่ขลุ่ยอยู่กับสวนมะพร้าวไปจนแก่เฒ่า ท่านก็เลยระบุให้หนูจืดแต่งงาน และเชื่อว่าหนูจืดจะหาคนที่เหมาะสมกับตัวเองเจอ แต่ท่านก็กลัวว่าหนูจืดจะดูแลสวนไม่ไหวด้วย ดังนั้นถ้าเกิดปัญหาใดๆ ขึ้นมา การให้บริษัทมิทรี โคโค เข้ามาเป็นหูเป็นตาในการดูแลสวนด้วยโดยตรง ก็ถือเป็นเรื่องที่ดี เพราะสวนโชติช่วงก็ทำสัญญา กับบริษัทมานานแล้ว

“แต่ถ้าหนูจืดแต่งงานภายในแปดเดือนตามพินัยกรรมระบุได้ สวนมะพร้าวก็จะตกเป็นกรรมสิทธิ์ของหนูจืดทันที โดยที่ถึงแม้ว่าถ้าหนูจืดจะบริหารดูแลสวนได้ไม่ดีพอหรือมีปัญหาใดๆ บริษัทจะไม่สามารถเข้ามาถือกรรมสิทธิ์ได้ ยกเว้นแต่เป็นมาตรการในเชิงการผลิตและเชิงคุณภาพตามปกติที่จะต้องมีการตรวจสอบทุกๆ ปีแค่นั้น”

“เฮ้อ ชีวิตของยายจืด มะพร้าวก็ต้องดู ผัวก็ต้องมี คุณหนูนะคุณหนู ทำไมทำพินัยกรรมไว้แบบนี้ก็ไม่รู้ วันไหนมาเข้าฝันจืดนะ จืดจะอนโล่ให้ดูเลย ฮี!”

เนตรจันทร์ปบกระแง้ากระงอดถึงคนที่อยู่บนฟ้า แต่เอาจริงคิดว่าถ้าได้เจอคุณหนูในฝัน หล่อนคงไม่ได้งอนโล่หรอก น่าจะร้องไห้แล้วเข้าไปกอดท่านด้วยความคิดถึงมากกว่า เพราะอยู่ต่อหน้าคนอื่น หล่อนร้องไห้ให้ใครเห็นไม่ได้ และยังทำตัวอ่อนแอไม่ได้ด้วย เพราะหล่อนคือความหวังของหมู่บ้าน ความหวังของสวนโชติช่วงในเวลาขึ้น

หญิงสาวจึงได้แต่ถอนหายใจระหว่างที่ขับรถต่อไป แต่ระหว่างทางก็เหลือบไปเห็นของกินข้างทาง แล้วก็นึกได้ว่ายังไม่มีอะไรติดไม้ติดมือไปฝากพี่ๆ ที่หน่วยกู้ภัยเลย ซึ่งปกติหล่อนจะมีเค้กและขนมของที่บ้านหิ้วไปฝากบ้างอะไรบ้าง บางทีก็มีอย่างอื่นสลัดกันไป เพราะกลัวพวกพี่ๆ จะเบื่อ เจ้าตัวก็เลยเลี้ยวเข้าไปจอดที่ร้านข้างทางแล้วซื้อของกินไปฝากพวกพี่ๆ

หล่อนแวะซื้อร้านนั้นร้านนี้ จนได้ของกินหลายอย่างพอสมควรแล้ว ก็ขับรถต่อไปยังมูลนิธิกุ๊กภัย ใช้เวลาไม่นานนักก็มาถึงที่ตั้งของหน่วยกุ๊กภัย ที่เป็นตึกแถวขนาดสองคูหา มีลานจอดรถเล็กๆ อยู่ด้านข้าง จอดรถได้สามคัน และตอนนี้มีรถจอดเงินจอดอยู่ตรงนั้นหนึ่งคัน

เนตรจันทร์ขับรถเข้าไปจอดที่ลานจอดรถ พอดับเครื่องยนต์เรียบร้อย ก็หอบหิ้วของกินทั้งหลายลงจากรถ ผู้ชายที่กำลังนั่งเซ็ดอุปกรณ์อยู่ที่เก้าอี้ ม้าหินงยหน้ามาเห็นหล่อนเข้าพอดีก็ร้องทักทันที

“อ้าว เฮ้ย ไอ้จืดมาแล้วหรือ” ทักเทพทักทายมา

“มาแล้วค่ะ มาพร้อมของกินอร่อยๆ บายบายจืดหิวมาเหมือนเดิม” เนตรจันทร์บอกแล้วส่งของกินที่ซื้อมาให้ทักเทพที่ลุกมาช่วยถือ พร้อมกับมองหากคนนั้นคนนั้น แต่ไม่เห็นใคร “ทำไมวันนี้เจียบจิง รถก็ไม่อยู่ด้วย มีเคสหรือพี่เทพ”

“มีแจ้งให้ไปจับบุงหลือม พี่เลยให้อั้แจ้งกับอั้หนึ่งไป ส่วนที่พงษ์ไปประชุมอะไรสักอย่างที่กรุงเทพฯ ตั้งแต่เช้ายังไม่กลับเลย ตอนนั้นก็เลยหลือพี่กับเจ๊แจนสองคน”

“พี่เทพก็เลยเหงาแหละดูออก”

หล่อนแซวเลยโดนทักเทพฟาดป้าบเข้าให้ที่แขนทีหนึ่ง

“ไอ้ย พี่เทพอะ มือหนักชะมัด”

“สมน้ำหน้า มาถึงก็แซวดีนัก”

ทักเทพว่าแล้วหิ้วถุงอาหารไปวางบนโต๊ะม้าหินตัวยาวที่ตัวเองนั่งอยู่ เมื่อครู่นี้ มันเป็นโต๊ะยาวที่นั่งได้สิบคนอย่างสบายๆ ซึ่งทุกคนจะชอบมานั่งคุยนั่งเล่นและกินอาหาร แล้วก็สูมหัวเมาท์มอยกัน บางคราวก็ตั้งโต๊ะกินหมูกระทะกันตรงนี้ด้วย ในหน่วยกุ๊กภัยนี้มีกันหลายคน แต่มีแค่วีรพงษ์ ทักเทพ และวิธนาเท่านั้นที่ทำงานอาสากุ๊กภัยเป็นหลัก ส่วนคนอื่นๆ มีงานประจำทำ บางคนทำงานประจำกลางวัน แล้วมาเป็นอาสากุ๊กภัยตอนกลางคืน บางคนทำงานประจำกลางคืนก็จะมาช่วยงานอาสากุ๊กภัยในเวลากลางวันสลับ

หมูนเวียนกันไป

พอวางอาหารที่ซื้อมาเสร็จ ทัดเทพก็ไปหยิบจานชามมาใส่ ตอนนั้นเองที่วิณาผู้เป็นพี่สาวเดินออกมาจากห้องด้านในพอดี พอเห็นหน้าเนตรจันทร์ ก็ยิ้มพร้อมกำบรัองทักทายมา

“อ้าวจัดมาแล้วหรือh นั้นซื้อของกินมาเยอะแยะอีกแล้ว บำรุงพี่ๆ กันจนจะอ้วนหมดแล้ว”

“สวัสดิ์คะพี่แจน เนี่ยจัดซื้อของกินมาเยอะเลย เสียขายที่แจ้ง พี่หนึ่งไปจับุง พี่พงษ์ก็ไม่อยู่”

“ไม่ต้องห่วง เดียวพี่เก็บส่วนของพวกนั้นไว้ให้เอง ไม่ให้อั้เทพซัดหมดหรอก” วิณาหรือแจนเปรยแซวน้องชาย

เนตรจันทร์หัวเราะก๊าก เลยโดนทัดเทพแกล้งเอามือจี๋เอวไปหนึ่งที หลังจากนั้นทั้งสามคนก็มานั่งกินอาหารที่เนตรจันทร์ซื้อไปด้วยกัน ส่วนใหญ่เป็นของกินเล่นอย่างพวกทอดมัน ลูกชิ้นปิ้ง เปาะเปี๊ยะทอด และกล้วยบั้งเก็บไว้ให้คนที่ย้งมาไม่ถึงหน่วยด้วย ซึ่งระหว่างที่กินอาหารกันอยู่นั้น เนตรจันทร์ก็ถามขึ้นมาดื้อๆ

“พี่เทพ ครั้ก่อนพี่เทพจ้างจัดเป็นแฟนกำมะลอไปงานแต่ง ันถ้าจัดจ้างพี่เทพแต่งงานด้วย พี่เทพจะว่าไง”

พริต!

ทัดเทพที่กำลังจิ้มกล้วยบั้งเข้าปากแทบสำลัก แต่พอตั้งสติได้ก็คิดว่า ม่วนกระดาศชิชชูปาใส่เนตรจันทร์ คนโดนปาใส่ต้องรีบรับไว้ก่อนที่มันจะกระเด็นลงไปนอนเค้ก้อยู่ในงาน

“โอย พี่เทพอะ โยนมาทำไม!”

“ก็ดันมาทำพ้อวสานของอร่อย ไม่ตี๊กบาลแยกก็บุญแล้วอ้อตัวจัด” กู๊ภยหนุ่มมาแล้วแทบจะหาอะไรไปใส่อีกรอบ ฝ่ายวิณาที่นั่งอยู่ข้างน้องชายก็เกือบสำลักเหมือนกัน แต่ในความเกือบสำลักก็มีความสงสัยตามมาด้วย เพราะเนตรจันทร์ไม่ใช่คนที่จะล้อเล่นเรื่องแบบนี้ แสดงว่าต้องมื่อะไรแน่ๆ

“ไหนมีอะไร เล่ามาซิ ยายตัวจืด เอาความจริงนะ”

เนตรจันทร์ทำหน้าที่ แล้วจึงเล่าเรื่องพินัยกรรมให้ฟัง รวมทั้งเล่าเรื่อง
ที่แม่เลี้ยงแนะนำให้รู้จักและอยากให้หล่อนสานไมตรีกับนักธุรกิจอย่างพิสิษฐ์
ด้วย ซึ่งก่อนหน้านี้หล่อนไม่เคยเล่าให้พี่ๆ กู๊ภัยฟัง เพราะคิดว่าน่าจะแก้ไข
เรื่องนี้ได้ไม่ยาก แต่ผ่านมาแล้วสามเดือนทำทางจะไม่ได้เรื่องเลยสักนิด ซ้ำร้าย
สวนมะพร้าวก็มาเกิดเรื่องผลผลิตมีปัญหาซ้ำซากอีก ก็เลยต้องรีบหาทาง
จัดการแต่งงานก่อน เพื่อให้ปัญหาได้คลายไปเปลาะหนึ่ง

พอหล่อนเล่าจบทั้งวีณาและทัตเทพก็มองหน้ากัน ก่อนที่วีณาจะออก
ความเห็นว่

“พี่ว่าพินัยกรรมมันมีอะไรแปลกๆ อยู่นะ คุณปู่ของจืดเป็นคนฉลาด
แต่การเขียนพินัยกรรมมีนัยเหมือนเอื้อให้บริษัทแบบนี้ พี่ว่าต้องมีอะไร
ในกอไผ่แน่”

“อันนี้พี่เห็นด้วยกับเจ๊แจน มันต้องมีลับลวงพรางอะไรตามหลังมาอีก
แน่ๆ” ทัตเทพเห็นด้วยกับพี่สาว

“จืดก็เคยคิดนะพี่แจน พี่เทพ” หล่อนยอมรับว่าเคยคิดแล้วคิดอีก
เพราะพินัยกรรมมันแปลกจริงๆ “แต่วันเปิดพินัยกรรม คุณลุงทนายไม่ได้
บอกเรื่องคำสั่งเสียอื่นเลย แล้วนี่ก็ผ่านมาสามเดือนแล้วด้วย จืดก็เลยต้อง
หาทางทำอะไรสักอย่างเพื่อให้บรรลุลผลพินัยกรรม พอบรรลุลผลพินัยกรรม
แล้ว วันรุ่งขึ้นก็ไปหย่าทันที ก็เลยต้องหาคนที่ไม่ยากแต่งงานกับจืดมาแต่งงาน
ด้วย แล้วก็ต้องเป็นคนที่ยืดไวใจได้ด้วย”

“แล้วมันจะมีเธอคนที่ไม่อยากแต่ง แต่ยอมแต่งด้วย เออ ถ้าจืด
มีลูกหนี้แล้วบังคับให้มาแต่งงานล้างหนี้แบบในละครยังพอว่า แล้วไงมีไหม”

“มีก็ดีสิคะ แค່ตอนนี่สวนมะพร้าวมีปัญหา มีเงินจ่ายลูกจ้างครบ
ไม่ติดลบรายเดือน ไม่เป็นหนี้ก็ดีถมเถแล้ว”

เนตรจันทร์ถอนหายใจ วีณากับทัตเทพก็พลอยถอนหายใจตาม แต่
วีณารู้สึกอะไรๆ คุ่นๆ ชื่อพิสิษฐ์ที่เนตรจันทร์เล่าให้ฟัง ไม่แน่ใจว่าใช้คนที่

คิดหรือเปล่า

“คนชื่อพิไลษฐ์ที่ว่านั้นใช่เจ้าของบริษัทพิศรา เจ้าของโรงงานผลิตมะพร้าวน้ำหอมหรือเปล่า”

“ใช่ค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็แปลกที่น้ำทิพย์จะเชียร์ เขารวยพอสมควรเลย แต่จืดรู้หรือเปล่าว่าเขาไม่เบาเลยนะ” วิณาเกริ่นแล้วทำหน้าที่ไม่ค่อยสู้ดีนัก ทำเอาเนตรจันทร์ถึงกับอยากรู้เลยทีเดียว

“ไม่เบาอย่างไรคะ”

“เมื่อก่อนเขาเป็นพวกนักสะสมของเก่าเหมือนกับพี่ชาย แต่พี่ชายมีธุรกิจโรงงานมะพร้าวส่งออกอยู่แล้ว พอพี่ชายตายไปเขาก็เลยเป็นผู้กุมบังเหียนบริษัทแทน แต่ก็ยังไม่ได้ใหญ่เท่ากับของวิมาหิรที่สวนของจิตทำธุรกิจด้วย เพียงแค่มีนุญเก่ารัวอยู่ก่อนแล้ว แต่ว่านั้นไม่น่าสนใจเท่าข่าววงในหรอก”

“ข่าวอะไรคะ” เนตรจันทร์อยากรู้ทันที พอๆ กับหัตเทพที่อยากรู้เหมือนกัน

“พี่เป็นลูกค้าประจำร้านทำผมเจ็อ้อยซอยหกนะ เจ็เกเคยเล่าให้ฟังว่าหลานที่เป็นญาติห่างๆ กันของแก เป็นบ้านเล็กของนายพิไลษฐ์ แล้วนายพิไลษฐ์เนี่ยไม่ได้มีบ้านเล็กบ้านเดียวด้วย แต่มีผู้หญิงที่เป็นบ้านเล็กสี่คน ส่วนหน้าจากนายพิไลษฐ์ครองตัวเป็นโสด ดูเป็นผู้ชายสายป่านี่เจ้าชู้กับใครแต่เบื้องหลังเก็บเรียบ!”

“หา! สี่คน แล้วบ้านเล็กไม่ตบกันตายหรือคะ!”

เนตรจันทร์ร้อง ทำหน้าเหยเกไ้ เพราะล่ำหับหล่อนแล้วยึดถือรักเดียวใจเดียว แล้วก็รักผู้ชายที่รักเดียวใจเดียวด้วย จริงอยู่ว่าการมีบ้านเล็กบ้านน้อยก็เป็นสิทธิ์ของคนคนนั้น ถ้าผู้หญิงที่เป็นบ้านเล็กยอมมันก็ไม่ใช่ว่าปัญหา เหมือนกับที่เคยมีข่าวออกมาให้เห็น

“ไม่ตบหรือ เพราะที่ตั้งกฎกติกาไว้ตั้งแต่แรก นายพิไลษฐ์จะให้เงิน

เดือนทุกคนเท่ากัน อยู่บ้านใครบ้านมัน แล้วก็จะไปหาผู้หญิงคนไหนวันไหนก็ได้ ทุกคนจะเป็นแค่บ้านเล็ก ไม่ใช่บ้านใหญ่ แต่ถ้ามีบ้านใหญ่ขึ้นมาเมื่อไหร่ ทั้งสี่คนก็ต้องรับให้ได้ ไม่เรียกร้องใดๆ อยู่อย่างเรียบง่ายเนื้อใจง่ายตัว อย่าแสดงตัวในสังคมว่าเป็นบ้านเล็กของนายพิลิษฐ์ พอจิตมาบอกพี่ว่าน้ำทิพย์แนะนำ นายพิลิษฐ์ให้ พี่นี่ชนลูกเลย”

สิ้นเสียงเล่าของวิณา เนตรจันทร์ก็ได้แต่ทำหน้าที่เหมือนพระมาโปรด แต่มบุญยังเหลือที่ได้รับความลับนี้

“โอ๊ย บุญห่วยายจิตที่พี่แจบบอก ไม่งั้นจิตชวยหนักกว่าเดิมแน่เลย ถ้าสมมติว่าจิตยอมกลืนใจแต่งงานกับนายพิลิษฐ์นั้นเพื่อให้พี่น้องกรรมเป็นผล”

“อย่าทำแบบนั้นเด็ดขาดเลยยายจิต” วิณาเอ่ยเตือน

เนตรจันทร์จึงหันไปทางทัตเทพ

“พี่เทพจำ พี่เทพของน้อง สงสารตัวจิตเถอะ ชวยแต่งงานกับจิตที่ แล้วแต่งเสร็จจะหย่าให้ทันทีเลยพี่เทพจำ”

หล่อนทำหน้าออกด้อ้น ทำตาปรอยใส่ แทบกราบกราน แต่มีหรือ ทัตเทพจะสงสาร ซึ่งนอกจากไม่สงสารแล้ว ยังทั้งปฏิเสธและเตือนกึ่งด่า เข้าให้ด้วย

“ไม่ว้าย! นี่มันเรื่องใหญ่กว่าเรื่องของพี่ มีกฎหมายมีอะไรเข้ามาเกี่ยว ด้วย ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ แล้วพี่เห็นแกเป็นน้อง ต่อให้คุณทนายเชื่อ แต่คนอื่น ไม่เชื่อแน่ แค่นี้ประวัติพี่ แค่นี้ก็รู้แล้วว่าไม่ใช่แฟนตัวจริง ถ้าตุกติกกับ พี่น้องกรรมจนมันกลายเป็นโมฆะขึ้นมา แบบนั้นงานเข้าแกหนักกว่าเดิมอีก นะไอ้จิต”

เออ! นั่นสิ! รอบตัวหล่อนก็ดันมีแต่พวกพี่ๆ ผู้ชายที่สนิทสนมกัน แบบพี่น้องเท่านั้นเสียด้วย

พอทัตเทพไม่ตกลงด้วย คนที่กำลังหาตัวชวยก็ได้แต่บ่นกระเจ้า กระงออดฟ้องดินฟ้องฟ้า

“เฮ้อ พี่แฟนนี่หายากจริงๆ คุณบุญนะคุณบุญ อุตส่าห์เขียนพี่น้องกรรม

หล่อนค่อนข้างใส แต่กลับโดนพี่ๆ แกล้งอำเล่นต่อ

“ถามจริงเถอะ ที่บ้านเป็นส่วนมะพร้าว ไม่มีมุ้งบังหรือไม่วะจืด”

“มีค่ะ แต่ลู่อ่างกับคนงานจัดการเรียบ ไม่เหลือ” หล่อนบอกแล้วก็ไหวไหวเล่นเบาๆ แต่พอเจ้งทำท่าจะหยิบถุงกระสอบใส่ถุงมาให้ หล่อนก็รีบเบรคทันที “วางไว้ตรงนั้นเลยนะพี่เจ้ง จืดไม่เล่นด้วยนะ”

“ไม่ได้เล่น จะให้เอาไปฝากลู่อ่าง เห็นบอกจัดการเรียบ สงสัยต้องผิดฝาหรือต้มโคล้ง”

“โหย พี่เจ้ง คิดได้แต่เรื่องกินตลอด”

เนตรจันทร์ว่าพลางกลอกตามองบน แล้วหนีไปนั่งข้างๆ ทัดเทพแทนก่อนจะเลื่อนของว่างที่วิธณาแบ่งไว้เพราะกลัวทัดเทพกินหมดก่อนมาให้ทั้งสองคน

“ถ้าหัวหน้าก็กินนี่ก่อนเลย จืดซื้อมาเผื่อพี่เจ้งกับพี่หนึ่งแล้ว”

สองหนุ่มก๊วยที่เพิ่งมาถึงก็เลยจัดการอาหารว่างตรงหน้าอย่างเอร็ดอร่อย แต่กินไปได้ไม่ถึงสามนาทีก็ได้รับวิทยุแจ้งเหตุด่วนให้ไปจับบุงที่คาตาว่ามาทั้งรัง ทำให้ต้องออกไปทำงานกันอีกรอบ โดยคราวนี้ทัดเทพออกทำหน้าที่ด้วย ส่วนวิธณาอยู่เฝ้าหน่วยก๊วย เพราะต้องประสานงานกับสามที่หน้าจะใกล้กลับมาแล้ว เนตรจันทร์ซึ่งไม่ได้ไปด้วยเพราะกลัวงู และไม่ยากไปเป็นภาระพี่ๆ เลยถูกให้ว่าวนให้เอาของไปให้จำเรียมที่เย็นญาติกันที่สถานีตำรวจแทน

เนตรจันทร์จึงขับรถไปยังสถานีตำรวจที่อยู่ห่างออกไปแค่ชั่วข้ามรถยนต์ลืบท่านาก็ถึง เมื่อมาถึง หล่อนก็เจอจำเรียมหรือจำลิบเอกจำเรียมที่ถูกผู้กำกับเรียกบ่อยๆ ว่า ‘พ่อมหาจำเรียม’ เพราะวีรกรรมจับสาวจนรถไฟชนกัน จนเกิดศึกวันจำเรียมหน้าโรงพัก จำเรียมโดนสาวตบจนคอเคล็ดไปหนึ่งสัปดาห์ แล้วก็ได้นหน่วยก๊วยของวิธณานี่ละที่วันนั้นมีธุระที่สถานีตำรวจพอดี ช่วยพาไปส่งโรงพยาบาล หลังจากวันนั้นมาจำเรียมก็สงบเสงี่ยม ไม่กล้าทำตัวเจ้าชู้อีกเลย เพราะเซ็ดขยาดกับฝ่ามือพิฆาตของสาว ๆ

“อ้าว ไ้หนจืดมาทำอะไรเนี่ย”

“พี่แจนให้เอาของมาให้จำเริญคะ”

หญิงสาวตอบแล้วก็ยกมือไหว้จำเริญ แล้วไหว้เลยไปถึงเหล่าพี่เจ้าหน้าที่ ตำรวจคนอื่นๆ ด้วย เพราะหล่อนขึ้นสถานีตำรวจนี้จนชินไปแล้ว ทุกคน เห็นหน้าอยู่บ่อยๆ เวลามากับภูภัย พอไหว้เสร็จก็ส่งกระดาษปิดที่ข้างในมีผ้า สองผืนพับอยู่ในนั้น จำเริญรับไปเปิดดูในขณะที่หล่อนก็บอกข้อความจาก วิชาไปด้วย

“พี่แจนบอกว่าให้จำเริญแล้วก็ให้บอกด้วยว่า ผাগบอกแจ้งกว่าเอา เหมือนเดิม ไช้ช้เดิม ยายเที่ยงชอบมาก เสร็จแล้วจะไปเอาที่ร้านคะ”

“อ้อ ผากตัดกางเกงให้ยายเที่ยงนี่เอง เมื่อเดือนก่อนก็เพิ่งผากมา พอตี บ้านแจ้งอยู่ข้างแฟลตตำรวจ”

จำเริญพิมพ์มาถึงยายเที่ยงผู้เป็นป้าของวิชาและเป็นญาติของตัวเอง ขณะเปิดตะกร้าดูผ้าไปด้วย แล้วก็ต้องสะดุ้ง เมื่อดึงผ้าชั้นบนขึ้นแล้วเห็น ของที่สอดมาระหว่างผ้าสองผืน จนต้องรีบปิดตะกร้า แล้วดึงตัวเนตรจันทร์ ให้มายืนซุบซิบกันตรงทางเดินใกล้ๆ กับเก้าอี้ที่มีไว้บริการประชาชน และ ตรงนี้ค่อนข้างห่างไกลจากคนอื่นๆ พอสมควร

“ไอ้หนูจืด! รู้หรือเปล่าเนี่ยว่าหัวอะไรมา”

“อะไรคะ” หล่อนทำหน้าที่เหลือและทำตาปริบๆ ใส

“โหยหวย!” จำเริญเฉลยเสียงแทบเป็นกระซิบ

คนที่เพิ่งรู้ว่าสิ่งนั้นติดตะกร้ามาด้วยกลับร้องเสียงดัง “หา!”

เนตรจันทร์รีบยกมือปิดปาก เพราะเสียงของหล่อนทำให้ตำรวจคนอื่นๆ ถึงกับเงยหน้าขึ้นมองว่าเกิดอะไรขึ้น หล่อนจึงได้แต่ยิ้มแห้งๆ และก้มศีรษะ เป็นเชิงขอโทษ ก่อนจะหันมาทำหน้าที่ใส่จำเริญพร้อมกับพิมพ์

“ถือโหยหวยขึ้นสถานีตำรวจ กล้าไปแล้วไอ้ตัวจืด”

“ก็นั่นแหละถึงได้ตกใจ” จำเริญบอกแล้วก็ถอนหายใจแรงๆ ทีหนึ่ง “นี่ดิเนว่าสอดมาระหว่างผ้า ยายแจนก็เหลือเกินจริงๆ ส่งโหยหวยมาได้ที สถานีตำรวจ เดียวก็โดนกันทั้งแผง”

“แล้วอันนี้พี่แจนให้จำเริญ หรือฝากไปให้แจ้จุกอีกทีคะ” หล่อนถามเพื่อความแน่ใจ

“ฝากแจ้จุก ก็เหมือนคนแถวนี่ด้วยนั่นแหละ”

จำเริญยอมรับไปด้วยในตัว โฝยความหวังของทุกคน ชีวิตคือการเสี่ยงโชค มันก็ต้องมีบ้างสำหรับอะไรแบบนี้ แต่เพราะทั้งสองคนมัวแต่ยืนชูปชิบกันอยู่ จึงไม่ทันได้สังเกตว่ามีคนเดินออกมาจากห้องด้านใน และตอนนี้มาหยุดยืนข้างหลังทั้งสองคนแล้ว

“ฮะแอ้ม มาทำอะไรกันอยู่ตรงนี้”

สองคนที่ยืนชูปชิบกันอยู่ถึงกับสะดุ้ง ก่อนที่เนตรจันทร์จะหันไปยิ้มหวานปนแหยๆ ให้ ส่วนจำเริญที่พิรุณเพียบก็รีบตะเบ๊ะใส่ เมื่อหันมาเห็นว่าเป็นคนที่ทักคือ ร้อยตำรวจเอก ธนเมศร์ เขาเป็นนายตำรวจหนุ่มไฟแรงที่ย้ายมาประจำสถานีตำรวจแห่งนี้ได้สองเดือนแล้ว

เขาทั้งหล่อเหลาและรูปร่างหน้าตาดี หุ่นก็ดี บอกให้รู้เลยว่าดูแลร่างกายดี พิတ်หุ่นพร้อมวิ่งไล่ล่าคนร้ายอย่างมาก แล้วก็มีส่วนมากด้วยโดยเฉพาะเวเวตากรู้มกริมนั่น ที่ทำเอาสาวๆ แถวสถานีตำรวจอยากมาแจ้งความทุกวันเลยทีเดียว แม้แต่เนตรจันทร์เองก็ยิ่งเคลิ้มได้ทุกทีที่เจอ แต่แค่เคลิ้ม ยังไม่ถึงขั้นตกหลุมรัก เพราะเขาไม่ใช่สเปกหล่อน

“สวัสดิ์ครับผู้กอง”

จำเริญตะเบ๊ะและพูดออกไปอย่างไม่รู้จะพูดอะไร ส่วนเนตรจันทร์ที่หันมายิ้มแหยๆ ก็ทำท่าจะเผ่นหนีหน้าตาเฉย

“สวัสดิ์ค่ะผู้กอง จิตแคเอาของมาให้จำเริญ จะกลับแล้วคะ”

“สวัสดิ์ตั้งั้นหรือ อ้อ...” ธนเมศร์เปรยพลางหรีต่าใส่อย่างสงสัย “สองคนนี้มีพิรุณนะเนี่ย”

“ไม่มีไม่มีคะ จริงๆ จิตเสรีจตุระแล้ว กลับก่อนนะคะผู้กอง สวัสดิ์ค่ะ”

เนตรจันทร์ว่าแล้วก็หมุนกายเผ่นหนีเอาตัวรอดๆ ทั้งจำเริญให้เอาตัวรอดเอง ส่วนตัวเองก็รีบตรงไปยังประตูทางออกของห้องทำงานใหญ่ เพื่อจะออกไป

ที่โถงทางเดินด้านหน้า โดยที่ไม่ได้หันมองตึก ทำให้ไม่ทันระวังตอนที่มีคน
ผลักประตูเข้ามาด้านใน ส่วนบริการเพื่อประชาชนตรงนี้

พลัก!

คนที่กำลังรีบหนีผู้กองหนุ่มหล่อเพราะกลัวเรื่องโพงหวยแดงขึ้นมา
เดินเข้าไปชนประตูที่ถูกเปิดเต็มๆ ร่างของหล่อนกระแทกกับประตูกระจก
กึ่งอะลูมิเนียมด้วยท่าทางเหมือนจิ้งจกติดฝาผนัง สองมือทาบบนบานกระจก
แก้มแนบติดเหมือนเก็กตลกในการ์ตูนไม่มีผิด แต่บุญยังมีที่ไม่ได้ทำให้
หล่อนมีจูบแรกกับกระจก

“อึ๊ป!”

เนตรจันทร์ร้องเมื่อชนเข้าไปเต็มๆ แล้วผละถอยออกมา ทำท่าจะลง
นั่งแปะบนพื้น ทั้งเจ็บทั้งอายสุดๆ แต่คนที่เพิ่งเปิดประตูเข้ามาก็คิดว่าหล่อน
โดนประตูกระแทกจนมีน จึงรีบเข้ามาคว้าตัวหล่อนไว้ด้วยคิดว่าเป็นความผิด
ของตัวเองด้วยเหมือน ทำให้หล่อนตกอยู่ในอ้อมแขนของเขา

“อึ๊ย...”

หญิงสาวร้องเบาๆ แล้วจึงเงยหน้าขึ้นมองคนที่เข้ามาประคองอย่างงงๆ
แวบแรกที่ตาสองคู่ประสานกัน เขาก็ทำให้หล่อนอ้าปากค้าง เพราะเขาคือ
คนที่หล่อนเจอที่งานแต่งงาน แล้วก็เป็นคนที่ทำให้หล่อนคิดว่ามีใบหน้าละม้าย
คล้ายพี่วินมาก ถึงจะมองบางมุมไม่เหมือน แต่ก็มีมุมเหมือนมากกว่าอยู่
จนหล่อนไม่แน่ใจ เพราะตัวเองก็ไม่ได้เจอพี่วินคนนั้นนานแล้วเหมือนกัน
ไม่แน่ใจว่าเขาใช่พี่วิน หรือแค่เป็นคนหน้าคล้าย

ฝ่ายคนที่ช่วยประคองหล่อนไว้ พอเห็นหล่อนชัดๆ ก็ชะงักไปนิด แต่
พอเห็นว่าหล่อนไม่น่าจะเป็นอะไรมากก็รีบคลายอ้อมแขนออก เป็นจังหวะ
เดียวกับที่รองสารวัตรชนเมศร์ส่งเสียงทักทายมา

“อ้าว เฮ้ย ไหวริน มาแล้วหรือ เป๊ปๆ รอเป๊ปหนึ่ง นี้ออกเวยแล้วแหละ
แต่รอส่งเวยเป๊ปหนึ่ง”

ชนเมศร์ร้องเรียกเพื่อนที่นัดกันไว้ แต่กลับทำให้เนตรจันทร์ที่ยกมือ

ขึ้นคลำแก้มตัวเองบ่อยๆ อยู่ถึงกับหันขวับไปมองผู้ชายที่ช่วยหล่อนไว้ทันที
เขาชื่อวินหรือ! อย่าบอกว่าเป็นพี่วินจริงๆ!

เนตรจันทร์คิดแล้วก็กำลังจะอำปากถามออกไปว่าเขาใช้พี่วินหรือเปล่า
แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยถาม ประตูบานเดิมที่กระแทกใส่หล่อนเมื่อครูนี้อีกก็ถูกเปิด
ออกอีกครั้ง แต่คราวนี้คนที่ก้าวเข้ามากลับเป็นผู้ชายที่มาพร้อมกับกลิ่น
เหล้าคูล่งไปหมด แถมมาถึงก็ตะโกนโวยวายร้องหาใครคนหนึ่งด้วย

“ไอ้เต๋น มึงมุดหัวอยู่ไหน ออกมาเดี๋ยวนี้เลย วันนี้กูจะเอาเลือดมึง
ออกจากหัวให้ดู”

พอพูดจบก็ชักมีดออกมาแล้วมองซ้ายมองขวาหาคนที่ตนเองต้องการ
ดวงตาขุนนางดูน่ากลัว ทำทางไม่ได้มาเหล้าอย่างเดียวแล้ว แต่คงมีอย่างอื่น
ร่วมด้วยแน่ๆ เท่านั้นละสถานีตำรวจก็แทบแตก!

ตำรวจนายหนึ่งรีบลุกจากโต๊ะ จำเรียงก็รีบวางตะกร้าไว้เพื่อจะระงับเหตุ
ส่วนรองสารวัตรชนเมศร์ที่อยู่ใกล้ๆ ก็เข้ามาทั้งหล่อนและเพื่อนของ
ตัวเองให้ปลอดภัย เพราะคนอาละวาดทำท่าจะหันมาเล่นงานสองหนุ่มสาว
ที่ยืนอยู่ใกล้คนเมาคลุ้มคลั่งที่สุด แต่ดูเหมือนจะเข้าไปสำหรับคนที่หล่อนคิด
ว่าเขาคือพี่วิน

ชั่วพริบตาที่คนอาละวาดจ้วงมีดเข้าใส่ เขาก็ดิ้นหล่อนให้หลบไป ส่วน
ตัวเองก็เอี้ยวตัวหลบคมมีดนั้นก่อนจะจับมืออีกฝ่ายกระแทกกับต้นขา
จนมีดกระเด็นหลุดร่วงไป และเพราะเขาตัวสูงกว่าและมีทักษะการป้องกันตัว
พริบตาต่อมาเขาก็กระแทกร่างคนอาละวาดลงนอนกับพื้นได้อย่าง
ง่ายดาย

“อ้าก...!” คนอาละวาดร้องลั่นทั้งจุกทั้งเจ็บ

ชนเมศร์เข้าไปรวบตัวฝ่ายนั้นจับสวมกุญแจมือโดยมีจำเรียงช่วย
อีกแรง แต่คนอาละวาดก็ยังโวยวายด่าทออยู่อย่างนั้น จนถูกตำรวจนำตัว
ไปสงบสติในห้องขัง

คล้อยหลังคนอาละวาดโดนพาตัวไปแล้ว แต่เสียงโวยวายยังดังมาให้

ได้ยินอยู่ ธนเมศร์ก็หันมาหาเพื่อนที่ช่วยสาวอาสาอยู่กับเขา รู้จักเอาไว้ แต่ ตำรวจหนุ่มไม่ได้ชื่นชม กลับเอ่ยปากตำหนิติ

“ไอ้วิน ทำอะไรอันตรายอย่างงี้วะ!”

ธนเมศร์ทำท่าจะเทศน์ใส่อีกยาวเหยียด แต่คนที่กำลังจะโดนบ่นก็ ยกมือขึ้นห้ามเป็นเชิงว่า

‘รู้แล้วว่าผิด ไม่ต้องบ่นเลย’

รองสารวัตรหนุ่มก็เลยต้องหยุดคำบ่นยืดยาว

ฝ่ายเนตรจันทร์ที่ยืนอยู่ใกล้ๆ และยังติดใจสงสัยว่าคนที่ช่วยหล่อนไว้ ใช้คนที่หล่อนรู้จักหรือไม่ก็อีกักอกอยากจะถามเขา แต่ตำรวจหนุ่มหันมาเห็น แล้วคิดว่าหล่อนตกใจเหตุการณ์เมื่อครู่ก็เลยช่วยปลอบใจ

“ไม่ต้องตกใจน้อง ไม่มีอะไรแล้ว เออ แล้วเมื่อก็มีปลอบคมในอะไร กับจำเริญ”

คำถามของรองสารวัตรทำเอาความอยากรู้คำตอบของเนตรจันทร์ ถึงกับปลิวหายไปทันที

“ปะ...เปล่าค่ะ เอ่อ ขอขอบคุณที่ช่วยเอาไว้นะคะ” หล่อนหันไปบอกคนที่ช่วยไว้ แล้วก็หันมาหาตำรวจหนุ่ม

“แล้วก็ขอบคุณรองสารวัตรด้วยค่ะ จี๊ดขอตัวก่อนนะคะ พี่แจนเพิ่งส่งข้อความมาบอกว่ามีเคสเข้ามาพอดีค่ะ”

เนตรจันทร์รีบเผ่นแน่บ กลัวโดนซักถามถ้าอยู่ต่อ มีหวังเรื่องโหยหวน นั้นได้ทำหล่อนเดือดร้อนอายุชาวบ้านแน่ เจ้าตัวจึงรีบผลุนผลันจากไปทันที ปล่อยให้จำเริญที่เดินออกมาหลังจากช่วยเอาคนอาละวาดไปเข้าห้องขัง เรียกร้อยโดนรองสารวัตรซักถามเอาเอง

แล้วนาที่ต่อมาจำเริญก็ทำความแตก และโหยหวนก็ถูกรองสารวัตร ยึดไปจนได้

ทว่าเนตรจันทร์คงไม่รู้หรือว่าผู้ชายที่หล่อนรู้สึกว่าเขาเหมือนพี่ชาย ที่เคยรู้จักกันนั้นกำลังเฝ้าหล่อนแวนหนึ่งตอนที่หล่อนวิ่งปรี๊ดออกไป

เพราะเขาเองก็ไม่คาดคิดว่าจะได้เจอหล่อนที่นี้ ทั้งที่เขามาหาเพื่อนที่เป็น
ตำรวจ ก็ไม่รู้ว่าโลกกลมหรือว่าดวงสมพงศ์กัน

“ฮี้! ยายตัวแสบ แล้วเจอกันเมื่อถึงเวลา!”

ทางด้านเนตรจันทร์พ้อออกมาจากสถานีตำรวจก็ขับรถกลับไปหน่วย
กู้ภัย เพื่อบอกวีณาเรื่องโผยหวยที่ความจะแตกหรือเปลาก็ไม่รู้ เพราะ
รองสารวัตรชนเมศฐ์น่าจะตึงใจอยู่ วีณาจึงได้แต่ขอโทษเนตรจันทร์
ที่เกือบทำให้น้องชวยไปด้วย ไม่คิดว่าจำเริญจะเปิดตะกร้าตุตอนนั้น แล้ว
พอดีมีเคสขอให้ช่วยพาคคนแก่ป่วยติดเตียงอยู่ที่บ้านไปส่งโรงพยาบาล และ
สามีของวีณากลับมาพอดี ทั้งสามคนจึงออกไปช่วยพาคคนป่วยติดเตียงไป
ส่งโรงพยาบาล กว่าจัดการอะไรเสร็จก็พาเข้าไปหาค่า วีณาจึงชวนเนตร-
จันทร์กินมื้อเย็นด้วยกันที่หน่วยกู้ภัยเสียเลย

เนตรจันทร์ก็ไม่ขัดศรัทธา บวกกับพี่ๆ ที่เข้างานวันนี้อยู่กับครบ ก็
เลยได้นั่งกินนั่งคุยกันไป แล้วก็ลามมาถึงวีรกรรมโผยหวยวันนี้ที่ทุกคน
ฮากันยกใหญ่ เมื่อหล่อนบอกว่าจะหนีตำรวจ แต่เกือบเป็นจิ้งจกติดประตู

“โถ ไร้อัจฉิต งามใส๋ อายเค้าใหม่ละ”

“อายสิ! งามได้”

หญิงสาวบ่นอุบ ทำหน้ากระแง้ากระงอด จนวีณาต้องปรามพวกแก๊ง
ปากเสียวที่ชอบแกล้งน้อง เพราะตัวเองเป็นต้นเรื่องที่ทำให้น้องสาวของหน่วย
กู้ภัยไปสร้างวีรกรรมอับอายบนโรงพัก

“พอเลยพวกแก ถ้าล้อยายจี๊ดอีก เจ้จะไม่ทำกับข้าวเพื่อไว้ให้พวกแก
กินสักอาทิตย์นึงเลยคอยดู”

“โอ้ย เจ้เจนน่า ไร้อัจฉิตแกล้งยายจี๊ดแล้ว ขอพระแม่เจนนอย่าทารุณ
กระเพาะน้อยๆ ของไ้อ้เจ้งเลย”

เจ้งรีบบอก เพราะอาหารของวีณาก็เหมือนทัพหลังที่ช่วยให้ทัพหน้า
อย่างพวกเขามีแรงทำงานได้ แล้วพอเจ้งโอดครวญอย่างนั้น คนที่เหลือซึ่ง

จะพานชว่ยไปด้วยก็รีบเออออขอความเมตตา เลิกแหยมเนตรจันทร์ได้ เพราะไม่อยากชว่ยต้องไปซื้อกับข้าวกินข้างนอก ไม่เว้นแม่แต่วีรพงษ์ที่เป็นพี่ใหญ่ของหน่วยและเป็นสามีของวิชาเองก็ยกธงขาวเหมือนกัน

เนตรจันทร์จึงได้แต่ขำพวกพี่ๆ แล้วหล่อนก็อยู่คู้ยอยู่กินอาหารด้วยจนหมดมือ ชว่ยเก็บล้างก่อนขอตัวกลับบ้าน เพราะแม่เลี้ยงขอร้องกึ่งสั่งว่ายอมให้หล่อนมาช่วยงานที่นี้ได้หลังจากที่พ่อเสียไปแล้ว แต่ห้ามกลับตึกตื่นมีดคำเกินไป

หญิงสาวขับรถกลับบ้านไปพลางนึกถึงเหตุการณ์ในวันนีไปพลางแอบเสียดายว่าถ้าไม่มีเรื่องโง่เขลาหยวนนั้นที่ทำให้หล่อนต้องวิ่งหนี หล่อนคงจี้ถามเอาคำตอบจากผู้ชายคนนั้นไปแล้วว่าเขาใช้พี่วินจริงๆ หรือเปล่า

“เสียดายชะมัด ไม่รู้ว่าจะได้เจอกันอีกหรือเปล่า แต่ถ้าเขาใช้พี่วินจริง ถ้าไปที่บริษัทของเขาก็คงได้เจอละมัง”

หล่อนบ่นพึมพำขณะขับรถเข้ามาจอดที่หน้าตัวบ้าน พอมองขึ้นไปตรงชานระเบียง เห็นไฟยังส่องสว่างอยู่ แสดงว่าแม่เลี้ยงยังไม่นอน ทั้งที่หล่อนบอกแล้วว่าไม่ต้องรอ แต่แม่เลี้ยงก็คงเป็นห่วงและกังวลตามประสา

“เฮ้อ...น้ำทิพย์นี่ละน้ำ”

เนตรจันทร์ถอนหายใจ แต่ก็บออุ่นเพราะความห่วงใยนี้ แล้วจึงลงจากรถและกดรีโมตล็อกรประตู จากนั้นก็แวะทักทายสุนัขพันธุ์บางแก้วลูกผสมไซบีเรียนฮัสกี้ที่นอนอยู่ในกรงกั้นติดมุ้งลวดกันยุงที่ข้างบันไดด้านล่าง และมีพัดลมไว้ให้ด้วย ซึ่งมันก็ทั้งทำเสียงครางและกระดิกหางรับตั้งแต่เห็นหน้าหล่อนแล้ว

“ไ้เจ้าข้าง แม่มาแล้ว แต่เดี๋ยวแม่จะขึ้นข้างบนแล้วนะ”

หล่อนหยุดทักทายและเปิดรั้วคอกกั้นชั้นนอกเข้าไปหาสุนัขที่อยู่ในกรง พอปิดคอกกั้นเรียบร้อยแล้ว หล่อนก็ไปเปิดกรง แค่นั้นมันก็รีบออกมาตะกายสองขาหน้าใส่หล่อนทันทีด้วยความคิดถึง

“อ้อ...เจ้าข้าง คิดถึงอะไรขนาดนั้น”

เนตรจันทร์เข้าแล้วก็ทั้งกอดทั้งหอมมันอยู่พักใหญ่ จากนั้นก็เอาสุนัข
แสนรักกลับเข้าไปในกรงใหญ่ที่กว้างพอให้มันเดินยัดเส้นยัดสายแก้เมื่อย
ได้สบายๆ ซึ่งกรงใหญ่นี้คุณปู่สั่งต่อโดยเฉพาะ เพราะถึงเจ้าข้างจะเป็นสุนัข
ที่เลี้ยงแบบให้วิ่งเล่นในสวนมะพร้าวได้อย่างสบาย แต่คุณปู่ของหล่อนก็ไม่
อยากให้มันไปนอนในสวนมืดๆ ค่ำๆ เสี่ยงโดนงูกัด โดนยุงกัดและป่วยตาย
ได้ จึงทำกรงและคอกกันไว้ที่ข้างบ้านติดด้านล่าง

“แม่ไปนอนแล้วนะเจ้าข้าง พรุ่งนี้เจอกัน”

หญิงสาวบอกแล้วก็ขึ้นบ้านไป พอขึ้นมาถึงชั้นบนก็เจอกับแม่เลี้ยง
ที่นั่งดูโทรทัศน์รออยู่พร้อมกับป้าสร้อยและพี่พุดที่เป็นแม่บ้าน เป็นอย่าง
ที่หล่อนคาดไว้ว่าแม่เลี้ยงไม่ยอมไปนอนเพราะเป็นห่วงที่หล่อนยังไม่กลับบ้าน

“น้ำทิพย์อะ จี๊ดบอกแล้วไงคะว่าไม่ต้องรอ” หล่อนทำตาปรอยใส่
แอบอ้อนและขอโทษไปด้วยในตัว พรทิพย์ค้อนใส่ลูกเลี้ยงตัวแสบ แล้วก็ได้
แต่บ่นตามประสาด้วยความเป็นห่วงเหมือนเคย

“ได้ที่ไหนกัน เป็นสาวเป็นนาง มีดแล้วจะให้หน้าไปนอนสบายๆ ได้ยังไง”

“ค่า ค่า จี๊ดขอโทษ” หล่อนอ้อนใส่ “ตอนนี้จี๊ดกลับมาแล้ว อัญเชิญ
น้ำทิพย์ไปพักผ่อนได้เลยค่ะ”

“ยายจี๊ดนี่นะ ทะเล้นใหญ่แล้วนะ” พรทิพย์ค้อนใส่บ่นหมั่นไส้แต่
ไม่จริงจิงนัก “แล้วนี่กินอะไรมาหรือยัง ถ้ายังน้ำจะให้ป้าสร้อยกับพุดไป
จัดการมาให้”

พอพรทิพย์พูดอย่างนั้นป้าสร้อยกับพุดที่เป็นแม่บ้านและทำงานกัน
มานานก็รีบนำเสนอกันที่

“หิวไหมคะคุณจี๊ด เตียวบ้ำกับยายพุดไปทำอาหารให้ เอาข้าวผัด
ข้าวไข่เจียว หรืออยากกินอะไรบอกป้าได้เลย”

“ไม่เป็นไรป้าสร้อย พี่พุด จี๊ดกินมาแล้วเรียบร้อย”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปอาบน้ำไป น้ำจะได้ไปนอนแล้วเหมือนกัน” พรทิพย์
เอ่ยต่อ แล้วก็ขึ้นได้ว่าจะต้องย่ำเรื่องหนึ่งกับลูกเลี้ยงสาว “เรื่องที่น่าพุดไว้

เมื่อตอนบ่าย จี๊ดก็เอาไปคิดให้ดีๆ นำเป็นห่วงจี๊ด แล้วก็ห่วงสวนนี้ด้วย จี๊ดเป็นผู้หญิง ถึงจะมีน้ำ มียายสร้อย ยายพุด และมีคนงานอยู่ แต่จะคิดจะทำอะไรก็เหมือนหัวเดียวกระเทียมลึบ ต้องหาคนที่คอยช่วยคิดและดูแล เราได้ไว้ด้วย คนที่มีฐานะมั่นคงทั้งการเงินและสังคม แล้วก็...”

พรทิพย์ยังพูดไม่ทันจบ เนตรจันทร์ก็ซิงเปิดปากท้าวทวดใหญ่ ทำเป็นว่าง่วงเสียวเต็มประดา

“อ๊ะ ฮ้าว...จี๊ดง่วงแล้ว ขอตัวไปอาบน้ำนอนก่อนนะคะ”

หญิงสาวบอกแค่นั้นก็รีบเผ่นแน่บเดินหนีไปยังห้องนอนของตัวเองทันที แล้วมีหรือพรทิพย์จะไม่ว่าลูกเลี้ยงแกล้งพูดว่าง่วงเพื่อจะหนี จึงได้แต่ส่ายหน้าและถอนหายใจเมื่อครั้งนั้นก็พูดไม่สำเร็จอีกจนได้

“ยายจี๊ดนะยายจี๊ด เป็นอย่างนี้ทุกที!”

พรทิพย์บ่นแล้วหันมากระพืดกระพืดใส่แม่บ้านเป็นการระบายที่ทำอะไรไม่ได้ จากนั้นก็แยกตัวไปห้องนอนของตัวเอง ปล่อยให้แม่บ้านกับสาวใช้ช่วยกันเปิดประตูบ้านให้เรียบร้อย

ฝ่ายเนตรจันทร์พอหนีเข้ามาในห้องนอนของตนเองได้ก็รีบปิดประตู ล็อกทันที เพราะกลัวว่าแม่เลี้ยงจะตามมาบ่นอีก ซึ่งปกติแล้วแม่เลี้ยงก็ไม่เคยเข้ามาในพื้นที่ห้องนอนของหล่อน แต่ถ้าหากเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องการพูดกันให้รู้เรื่อง บางทีก็จะตามมาพูดคุยกันที่หน้าห้องของหล่อนนี่ละ แต่ดูเหมือนครั้งนี้แม่เลี้ยงจะยอมถอยทัพให้ไม่ตามมา

“เฮ้อ...รอดไปอีกรอบ”

หญิงสาวเปรยพร้อมกับถอนหายใจ ก่อนจะเดินไปที่ระเบียงห้องแล้วเปิดประตูออกไป พร้อมกันนั้นก็ไปชะโงกหน้ามองริมระเบียงข้างๆ เพื่อดูว่าห้องนอนของน้องสาวยังเปิดไฟอยู่หรือไม่ พอเห็นว่าไฟในห้องนอนยังเปิดอยู่ แสดงว่าน้องสาวยังไม่นอน เจ้าตัวจึงปีนระเบียงที่อยู่ติดกันเพื่อเข้าไป จากนั้นก็ไปเคาะหน้าต่างกระจกเรียกน้องสาว

ก้อกๆ

ระเบียงห้องนอนของหล่อนกับระเบียงห้องนอนของน้องสาวถือเป็นพื้นที่ปลอดภัยจากแม่เลี้ยง ในยามที่สองสาวอยากเมาท์มอยพูดคุยและนินทาแม่เลี้ยงตามประสาวัยรุ่น ทั้งสองคนก็จะแอบคุยกันแบบนี้บ่อยๆ

สาวน้อยหน้าตาจิ้มลิ้ม มีลักยิ้มเป็นเอกลักษณ์ที่กำลังนั่งเล่นโทรศัพท์มือถืออยู่บนเตียง ได้ยินเสียงเคาะกระจกหน้าต่างก็หันมองมา พอเห็นว่าเป็นเนตรจันทร์ เจ้าตัวก็รีบลุกมาเปิดประตูให้ทันที

“พี่จี้ดกลับมาแล้วเหรอ”

“กลับมาแล้ว”

“เข้ามาข้างในไหมคะ หรือคุยกันข้างนอกดี”

“ข้างนอกดีกว่า เดี่ยวน้ำทิพย์มาได้ยิน”

นริศร์พยักหน้าแล้วออกมานั่งคุยกับพี่สาวที่มานั่งตัวยาวตรงระเบียงเป็นแบบนี้แทบทุกครั้งที่ต้องการแอบคุยเรื่องที่ไม่อยากให้พรทิพย์รู้ เพราะถึงจะคุยในห้องนอน พรทิพย์ก็มาแอบหูฟังที่ประตูได้อยู่ดีถ้าอยากรู้ว่าสองสาวคุยอะไรกัน มันอาจจะดูเหมือนรุกร้าและต้องอยู่ในสายตาของแม่เลี้ยงตลอด แต่เนตรจันทร์ก็เข้าใจดีว่าแม่เลี้ยงก็แค่เป็นห่วงพวกหล่อน ถึงได้จุกจิกจู้จี้ไปบ้างตามเรื่อง

“เมื่อตอนเย็นหวานได้ยินแม่พูดกับป้าสร้อยเรื่องคุณพิสิษฐ์ที่มาตามจีบพี่จี้ด แต่พี่จี้ดไม่สน”

คนเป็นน้องเอ่ยทันทีที่หนึ่งเรียบริ้อย เพราะเป็นห่วงและอยากรู้ว่าพี่สาวจะทำยังไงต่อไป

“อือฮือ ชาวไวจริงนะยายหวาน”

คนเป็นพี่กระเซ้า แต่ในใจกลับค่อนข้างไปถึงแม่บ้านสาวใหญ่ที่เป็นเจ้ากรมข่าวกรองประจำบ้านและประจำชุมชน ตัวทำความลับหลุดบ่อย ฉายาสร้อยรู้โลกรู้นี้ไม่ได้มาเล่นๆ ไม่ใช่ชั่วชยันรู้ความลับแล้วเอาไปพูดต่อ แต่รู้แล้วดันแอบซุบซิบไม่ดูฉลาดเลย แล้วก็ห่วงจนกลายเป็นเผลอบอกความลับให้คนอื่นรู้โดยไม่ได้ตั้งใจ

“ป้าสร้อยแกเคยปิดอะไรมิติไหนล่ะพี่จืด” นริภัสร์บอกกั้วหัวเราะ แล้วถามต่อ “แต่แม่เห็นดีเห็นงามด้วย นั่นเพราะต้องการช่วยพี่จืดให้ทำตาม พินัยกรรมให้สำเร็จใช่ไหมคะ แบบนี้พี่จืดจะเอาไง”

“เฮ้อ... ก็คงยื่นกรานกระต่ายขาเดียว ไม่แต่งด้วยเต็ดขาด”

“พี่จืดไม่ชอบเขาถึงขนาดนั้นเลยหรอ”

“ไม่ใช่ไม่ชอบ แต่ไม่สเปก อีกร้อยอย่าง...อายุเขาก็คราวพ่อ ไม่ใช่ไหวหรอก”

“แหม ป้าดีออกนะคะ หวานยังชอบผู้ชายอายุมากกว่าเลย” นริภัสร์ แช่วแล้วก็หัวเราะคิกคัก เลยโดนเนตรจันทร์สวนเข้าให้

“แต่งกับเขาแทนพี่ใหม่”

“อ้อ...” คนเป็นน้องสายหน้ายิก ทั้งที่เพิ่งบอกว่าชอบผู้ชายอายุมาก สายป้าแท้ๆ “ไม่เอาด้วยหรอก หวานชอบผู้ชายอายุมากกว่าก็จริง ตอนนั้น หวานอายุแค่ยี่สิบ ปิงกับผู้ชายอายุสามสิบกว่าๆ ยังพอไหว แต่อายุห้าสิบ แบบนั้นไม่ใช่ไหนแน่นอน”

“แล้วมาทำเป็นเซียร์พี่”

“เค้าเซวเล่น” นริภัสร์ยกซองขาวเลิกเซวในพริบตา แต่ก็ยังอดเป็นห่วง พี่สาวไม่ได้อยู่ดี “แล้วพี่จืดจะทำยังไงต่อไป ถ้าเขารุกหนักมากขึ้น แล้วไหน จะเรื่องผลผลิตของสวนอีก”

“ตอนนี้ยังคิดไม่ออก แต่เดี๋ยวก็คงคิดออกเอง เรื่องพินัยกรรมยัง เหลือเวลา แต่เรื่องมะพร้าวในสวนคงโดนจัดการก่อนแน่ๆ บริษัทแจ้งมาแล้วว่าจะเข้ามาตรวจสอบดูเร็วๆ นี้”

“เฮ้อ หวานละหน้าใจแทนพี่จืดเลย”

นริภัสร์รู้สึกอย่างที่พูดจริงๆ เพราะตอนนี้เท่ากับเนตรจันทร์ต้องรับมือ หลายเรื่องแล้วหล่นก็รู้ดีว่าถึงแม้พี่สาวจะดูเหมือนรับมือกับทุกอย่างได้ แต่เอาจริงแล้วในใจลึกๆ ก็คงโยยหาคนที่จะหยิบยื่นความช่วยเหลือให้ได้

แต่ว่าใครล่ะจะมาช่วยแบกสิ่งทีเนตรจันทร์แบกอยู่ได้

“ไม่ต้องหนักใจแทนพี่หรอก พี่ยังไหว สบายมาก”

“จริงนะ”

“จริง” หล่อนยืนย่นแล้วเปลี่ยนเรื่อง “ตอนนี้หวานเรียนให้จบไวๆ ก็พอ ที่เหลือก็รับหน้าที่เป็นเดอะเบเกเอง”

“งั้นหวานก็จะเป็นเดอะสนับสนุนให้พี่จี๊ด พร้อมบวก พร้อมไฟว์ และ พร้อมกินเสมอ”

นริภัสร์ว่าแล้วก็หันไปกอดเอวพี่สาว ตอนนั้นรู้เลยว่ากำลังใจกัน และกันคือสิ่งที่หล่อนช่วยได้แน่ๆ คนเป็นที่ที่ถูกกอดเอวก็รับรู้ความรู้สึกของน้องสาวได้ แม้หนทางข้างหน้าจะขรุขระ แต่หล่อนก็ต้องคิดหาวิธีให้ได้ เพื่อสวนของคุณหมู เพื่อน้องสาว เพื่อแม่เลี้ยง แล้วก็เพื่อทุกคนในสวนโซติช่วงแห่งนี้ เพราะที่นั่นเป็นบ้านของทุกคน

เนตรจันทร์คิดแล้วก็นั่งเล่นอยู่กับน้องสาวต่ออีกสักพัก จนกระทั่งอากาศเริ่มเย็นลง หล่อนจึงให้น้องสาวกลับเข้าห้องนอน ส่วนหล่อนก็ปีนระเบียงกลับไปห้องของตัวเอง

คล้อยหลังแยกกับน้องสาวแล้ว เนตรจันทร์ก็กลับเข้ามาในห้องนอน และเปิดเครื่องปรับอากาศให้ห้องเย็นฉ่ำ ส่วนตัวเองก็ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า พออาบน้ำเสร็จก็นอนกลิ้งไปกลิ้งมาอยู่บนเตียง

ทว่าเพราะมีแต่เรื่องสวนมะพร้าวและเรื่องพินัยกรรมอยู่เต็มหัว ทำให้นอนไม่หลับ สุดท้ายก็ลุกไปยืนที่ริมหน้าต่างแล้วมองขึ้นไปบนท้องฟ้า

คำคืนนี้ดูมืดมิด มีเพียงดาวดวงเล็กๆ ที่มองเห็น ทำให้หล่อนยิ่งคิดถึงคุณหมูมากขึ้น ความคิดถึงกลายเป็นน้ำตาที่รินขึ้นมา แต่เจ้าตัวก็จะพริบตาถี่ๆ ไล่มันออกไป

“คุณหมูเป็นยังไงบ้าง สบายดีหรือเปล่า แต่ตอนนี้จี๊ดไม่สบายเลย หัวหมุนจะแยะอยู่แล้ว เพราะพินัยกรรมของคุณหมูนั่นแหละ ถ้าคุณหมูอยากได้หลานเขยมากขนาดนั้นก็ช่วยจี๊ดบ้างสิคะ จี๊ดยอมแต่งงานหลอกพินัยกรรมเอี้ย แต่งงานมีหลานเขยให้คุณหมูก็ได้ แต่ช่วยส่งคนดีๆ มาให้หน่อยสิคะ นะ นะ นะคะ สาธุ”

๕๖ ● ฟรุ้งนี้ว่าจะหย่า (แล้วจะได้หย่ากี่โมง?)

สิ้นเสียงบ่นกึ่งขอพรจากผู้เป็นปู่ เนตรจันทร์ก็เห็นเหมือนแสงเล็กๆ วิ่งจากท้องฟ้าด้านหนึ่งไปอีกด้านหนึ่งคล้ายกับดาวตก แล้วนับพลันนั้น ใบหน้าของผู้ชายที่เจอกันที่สถานีตำรวจก็ลอยเข้ามาในความคิดของหล่อน ทำไมจู้ๆ ดันไปนึกถึงหน้าเขาขึ้นมา หรือว่าคุณปู่ดลใจ?

“คุณปู่จะดลใจอะไรก็ไม่รู้ นี่จิตยังไม่รู้เลยว่าเขาเป็นพัวนจริงๆ หรือเปล่า”

เนตรจันทร์บ่นพลาถอนหายใจ แล้วก็กลับไปนอนกลิ้งบนเตียงต่ออีกพักใหญ่ กว่าจะข่มตาหลับได้ก็เกือบหนึ่งชั่วโมงผ่านไป โดยที่ไม่รู้เลยว่าผู้ชายที่ทำให้หล่อนสับสนและกังขาอยู่นั้น ในอนาคตอันใกล้นี้จะกลายเป็นทั้งคนที่หล่อนอยากเจอและไม่อยากเจอเลยที่เดียว!